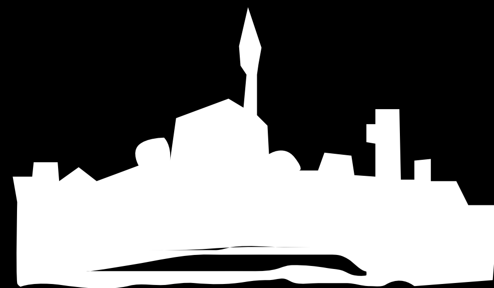
BABYΛΩNIA

Έκδοση της τοπικής συντακτικής ομάδας της αντιεξουσιαστικής εφημερίδας Βαβυλωνία • Τιμή φύλλου 0,50 ευρώ • Ιωάννινα 2/2009

ΧΡΟΝΙΚΟ

Κείμενο:
ΕΜΥ ΚΑΒΒΑΔΙΑ
ΣΠΥΡΟΣ ΔΟΥΚΑΣ

Το Σάββατο 6/12 το κράτος βγάζει την κουκούλα και αποδεικνύει ότι όταν θέλει να σκοτώσει, θα σκοτώσει…Πυροβολισμός στα Εξάρχεια ειδικού φρουρού κατά 16χρονου. Ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος πέφτει νεκρός. Δολοφονία. Η είδηση μέσα σε ελάχιστη ώρα φτάνει και στα Γιάννενα. Περίπου 300 εξοργισμένα άτομα συγκεντρώνονται στο Άλσος με στόχο το αστυνομικό μέγαρο. Οι διαθέσεις ξεκάθαρες από την αρχή: επιθετικές. Στο ξεκίνημα της πορείας βρέθηκε μπροστά μας τζιπ συνοριακών υπαλλήλων. Αυθόρμητα μια ομάδα διαδηλωτών επιτίθεται τραυματίζοντας τον οδηγό. Ο συνοδηγός απαντά με προτεταμμένο όπλο. Η πορεία δεν πτοείται και συνεχίζει με ακόμα μεγαλύτερο πάθος κατευθυνόμενη προς το αστυνομικό τμήμα, χτυπώντας στη διαδρομή τράπεζες και άλλους συμβολικούς στόχους. Μόνο και μόνο στην όψη του Α. Τ., βροχή από πέτρες προκαλεί φθορές στο κτίριο και σε σταθμευμένα περιπολικά. Διμοιρίες των ΜΑΤ απαντούν με δακρυγόνα και ασφυξιογόνα. Η πορεία υποχωρεί συνεχίζοντας τις επιθέσεις σε τράπεζες. Αργότερα, διαδηλωτές επιτίθενται στο πάρκινγκ της αστυνομίας καταστρέφοντας περιπολικά και αυτοκίνητα της ασφάλειας.

Την επόμενη μέρα, στις 5 το απόγευμα, 600 διαδηλωτές ξεκινούν πορεία από το Εργατικό Κέντρο. Όλες οι τράπεζες της Αβέρωφ δέχονται επίθεση...
Οι περαστικοί χειροκροτούν δείχνοντας πως η δολοφονία του Αλέξη ήταν απλά η αφορμή, αφού το ποτήρι ήταν ήδη γεμάτο… Παλμός και δύναμη χαρακτηρίζουν την πορεία. Στο ύψος του Δημαρχείου δύο διμοιρίες των ΜΑΤ επιτίθενται με χημικά. Η πορεία επιστρέφει και στο ύψος της Ακαδημίας νεαρός διαδηλωτής στην ουρά τής ξυλοκοπείται από άνδρες των ΜΑΤ και μεταφέρεται στο νοσοκομείο με αιμάτωμα στο μάτι. Ο πρόεδρος των πανεπιστημιακών Κ. Μπασιούκας και ένας άλλος συνδικαλιστής της πόλης τραυματίζονται ελαφρά στην προσπάθεια τους να τον διασώσουν. Η πορεία διαλύεται. Ένα κομμάτι της φτάνει στις εστίες Δόμπολης (παλιό πανεπιστήμιο) και λίγο μετά τις 7 καταλήγει στην πλατεία Πάργης. Οι αστυνομικές δυνάμεις δε δείχνουν να κρατούν καμία αμυντική στάση, όπως υποσχόταν ο υπουργός Παυλόπουλος, αντιθέτως προκαλούν και επιτίθενται απρόκλητα…

Τίποτα δε μας αρκεί… Οι διαδικασίες συνδιαμόρφωσης μέσα από κομμάτια της κοινωνίας έχουν ήδη αρχίσει να κινούνται. Τη Δευτέρα 8/12 οι σχολές, μετά από αυθόρμητες και μαζικές συνελεύσεις, καταλαμβάνονται. Αυθόρμητα το πρωί μαθητές από κατειλημμένα σχολεία της πόλης πάνε πορεία μπροστά στο μπατσομέγαρο και ορθώνουν το ανάστημά τους απέναντι στις διμοιρίες. Στην απογευματινή πορεία των φοιτητικών συλλόγων συμμετέχουν 1500 άτομα. Οι διαδηλωτές ξεκινούν από την Ακαδημία, φτάνουν στο Εργατικό Κέντρο και επιστρέφουν στη Νομαρχία. Στο ύψος του αστυνομικού μεγάρου λίγες πέτρες προς τις διμοιρίες γίνονται αφορμή για ευρεία χρήση δακρυγόνων. Η πορεία κόβεται πάλι στη μέση και για ένα δίωρο 200 διαδηλωτές παίζουν «κλεφτοπόλεμο» με τα ΜΑΤ. Τίποτα δε μοιάζει τρομακτικό και ανίκητο. Και ένας μπορεί να κάνει τα πάντα…*Απαιτούμε την ελευθερία της ύπαρξής μας και δεν υπάρχει διαπραγμάτευση σε αυτό…*

Την Τετάρτη 10/12, χίλια άτομα συμμετέχουν στην πανεργατική πορεία που ξεκινά από το εργατικό κέντρο και καταλήγει στη νομαρχία.

Την Παρασκευή 12/12 γίνεται συμβολική κατάληψη του δημαρχείου από αντιεξουσιαστές, από τις 7 το πρωί έως τις 3 το μεσημέρι με σκοπό την αντιπληροφόρηση. Το απόγευμα καλείται πορεία από το συντονιστικό καταλήψεων και γενικών συνελεύσεων από τη Δόμπολη. Την ίδια ώρα, ξεκινά πορεία από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές από το δημαρχείο. Οι πορείες συναντιούνται στο Ξενία και όταν ακούγεται το σύνθημα «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι» ενώνονται όλα: τα βλέμματα, οι φωνές, οι σημαίες...
Πάνω από 600 άτομα, περιφρονώντας την αστυνομία, κατευθύνονται στην Καλούτσιανη και τις γύρω γειτονιές. Ο κόσμος ανταποκρίνεται βγαίνοντας στις πόρτες και στα μπαλκόνια, χειροκροτώντας και επιβραβεύοντας...Η πορεία ολοκληρώνεται μετά από αρκετή ώρα στο εργατικό κέντρο και δεν έχει σπάσει ούτε μία βιτρίνα τράπεζας.

Η αναγκαιότητα για ενα πραγματικά ελεύθερο, δημόσιο χώρο συνδιαμόρφωσης αλλά και έκφρασης φαίνεται επιτακτική...
Έτσι λοιπόν, τη Δευτέρα 15/12 καταλαμβάνονται, με πρωτοβουλία της Χειρονομίας-Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, το Δημοτικό Ραδιόφωνο για να μετατραπεί σε εστία αντιπληροφόρησης και συζήτησης για όλα τα ζητήματα που αφορούν τους πολίτες και τη ζωή στην πόλη και το Πνευματικό Κέντρο για να γίνει χώρος δημόσιου διαλόγου και συνδιαμόρφωσης απόψεων. Το εγχείρημα πλαισιώνεται από πολίτες ανεξαρτήτως ηλικίας και κοινωνικής διαστρωμάτωσης προβάλλοντας αιτήματα της εξέγερσης: αφοπλισμός της αστυνομίας, απομάκρυνση των ΜΑΤ από τα Γιάννενα και το χωριό Ελληνικό (υπόθεση ΧΥΤΑ), άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων, κατάργηση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας. Διεξάγονται δύο δημόσιες συζητήσεις στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου, το ραδιόφωνο απελευθερώνεται και μετατρέπεται από «φωνή της πόλης» σε *φωνή των πολιτών.*

Την Τρίτη 9/12, η κοινωνία συναντιέται πάλι στο δρόμο και δημιουργεί τις νέες συνθήκες…Τουλάχιστον 3.000 άτομα συμμετέχουν στην πορεία μαθητών-φοιτητικών συλλόγων-εκπαιδευτικών κλπ. Η αστυνομία οχυρώνει το αστυνομικό μέγαρο με έξι διμοιρίες και με οδοφράγματα από κλούβες. Η πορεία ξεκινά στις 12 από Ακαδημία, περνά την πλ. Πάργης και περνώντας από την αγορά φτάνει στην αστυνομία από την πλευρά του Διεθνούς. Γύρω στη μιάμιση τρία μπουκαλάκια νερό, δύο πέτρες και μία τυρόπιτα (!) που πετούν διαδηλωτές είναι η αφορμή να πνιγεί ο χώρος της κεντρικής πλατείας, γεμάτος και από πολλούς μαθητές, στα χημικά, γεγονός που κάνει ξεκάθαρες τις προθέσεις της αστυνομίας. Ένα μικρό κομμάτι της πορείας στρίβει προς την Ν.Ζέρβα προσπαθώντας μάταια να διασπάσει τις αστυνομικές δυνάμεις. Ο σκοπός των ΜΑΤ είναι άλλος: να οδηγήσουν το μεγάλο κομμάτι της πορείας στο οποίο συμμετέχουν οι μαθητές στη Δόμπολη. Την ίδια στιγμή προσάγονται τρία άτομα. Στη Δόμπολη, διαδηλωτές προσπαθούν να απωθήσουν τις διμοιρίες που απαντούν με πέτρες (χα!) πνίγοντας με χημικά ακόμα και το κυλικείο των εστιών. Μία φοιτήτρια μεταφέρεται στο νοσοκομείο με αναπνευστικά προβλήματα. Τα ΜΑΤ συνεχίζουν την προκλητική τους στάση απειλώντας πως θα εισβάλλουν στο κτίριο...Το βράδυ μηχανισμοί της ασφάλειας διαρρέουν ότι καλείται συγκέντρωση στις 9 στη Νομαρχία. Όσοι ανταποκρίνονται στην στημένη πορεία τραμπουκίζονται από ασφαλίτες στα γύρω στενά.

Το πρωί της Τετάρτης 17/12 και ενώ η κατάληψη του Ραδιοφώνου και του Πνευματικού Κέντρου φαίνεται να πετυχαίνει τους στόχους της, οι φοιτητικοί σύλλογοι καταλαμβάνουν το Δημαρχείο αιφνιδιάζοντας τα ΜΑΤ που ανέμεναν κατάληψη της Νομαρχίας. Η δημοτική αρχή καταγγέλλει τις καταλήψεις δημοσίων κτιρίων ως «*κατάλυση κάθε έννοιας δημοκρατίας, για την οποία μάλιστα (σ.σ. οι καταληψίες) αγωνίζονται*» και απειλεί ανοιχτά με επέμβαση των ΜΑΤ και συλλήψεις, εάν ραδιόφωνο και πνευματικό κέντρο δεν αφεθούν έως τις 3 το μεσημέρι.

Ενοχλήσαμε και ενοχλήσαμε πολύ... αφού για πρώτη, ίσως φορά, τα γεγονότα ειπώθηκαν στην πραγματική τους διάσταση και το λόγο είχαν οι ίδιοι οι άνεργοι, οι εργαζόμενοι, οι μαθητές, οι φοιτητές, ολόκληρη η κοινωνία, ακόμα και αυτοί που διαφωνούσαν μαζί μας.. Καποιοι για άλλη μια ακόμη φορά μιλούν για καταστροφές και βανδαλισμούς... Στις τρεις το μεσημέρι το δημοτικό ραδιόφωνο και το πνευματικό κέντρο παραδίδονται άθικτα και καταγγέλλονται ο δήμαρχος Ν. Γκόντας και ολόκληρο το δημοτικό συμβούλιο για την αντικοινωνική στάση τους. Η μόνη αρμόδια να θέσει τους όρους είναι η ίδια η κοινωνία... κανένας Δήμαρχος, κανένα συμβούλιο...Η κίνηση αυτή είχε ως σκοπό την αντιπληροφόρηση και την συνδιαμόρφωση, όχι τη σύγκρουση για τη σύγκρουση... Επιλέξαμε να φύγουμε σεβόμενοι τους εαυτούς μας, αλλα και τον κόσμο που πλαισίωσε τη διαδικασία αυτή, με το κεφάλι ψηλά και με αξιοπρέπεια...όπως μπήκαμε...

Το καθιερωμένο διάλειμμα των γιορτών, μία ευκαιρία να σκεπαστεί η αύρα της εξέγερσης κάτω από τα βεγγαλικά της πρωτοχρονιάτικης φιέστας στην κεντρική πλατεία, δεν μας πτόησε.

Άνθρωποι συναντήθηκαν και συζήτησαν εκείνες τις μέρες-ο Δεκέμβρης δεν τελείωσε. Παραμονή πρωτοχρονιάς, αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες έκαναν μικροφωνική αντιπληροφόρησης στον πεζόδρομο της Καλλάρη και κρέμασαν στα τείχη του κάστρου πανώ αλληλεγγύης στους συλληφθέντες. Άλλοι επισκέφτηκαν τους εργαζόμενους στο εργοστάσιο του Καρυπίδη. Επόμενο ραντεβού η πανεκπαιδευτική πορεία της 9ης Ιανουαρίου, επέτειος της δολοφονίας του Ν. Τεμπονέρα.

Την ίδια μέρα καταλαμβάνεται με πρωτοβουλία της ανοιχτής συνέλευσης εργαζομένων-ανέργων-φοιτητών και μαθητών το Εργατικό Κέντρο ως κίνηση αντιπληροφόρησης για τον αγώνα των εργαζομένων στον Καρυπίδη, τους διωκόμενους της εξέγερσης και την υπόθεση της Κ. Κούνεβα. Η κατάληψη λήγει τη Δευτέρα 12/1 και ακολουθεί η κάθοδος αλληλέγγυων πολιτών από τα Γιάννενα στην πορεία αλληλεγγύης στους διωκόμενους με τρομονόμο μαθητές της Λάρισας (19/1) και ύστερα πορεία αλληλεγγύης στην Κούνεβα την Πέμπτη 22/1.
Και πού είσαι ακόμα… Να δεις τι σου ’χω για μετά…

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Πολίτες, όχι πελάτες

Η μόνη ιδιότητα που αναγνωρίζει η τοπική εξουσία στους χιλιάδες φοιτητές που ζουν στα Γιάννενα είναι αυτή του πελάτη: για το ενοίκιο, τα τσιπουράδικα και τα μπαρ, τα ταξί και τα αστικά, τα φωτοτυπάδικα και τα φαγάδικα. Όταν ο φοιτητής αντιληφθεί αυτή την καθημερινή ληστεία και αποφασίσει να διεκδικήσει τα δικαιώματα του ως πολίτης και να συμμετέχει στα κοινά καθυβρίζεται ως «ξένος». Ακόμη χειρότερα η ντόπια εξουσία βλέπει «εφιάλτες» όταν συναντηθεί και συμπράξει με ανθρώπους που έχουν γεννηθεί ή κατοικούν χρόνια εδώ και έχουν την ίδια αντιμετώπιση: θεωρούνται πελάτες, όχι πολίτες…Το δικαίωμα, όμως, στην πόλη και στην απόφαση αφορά τους πάντες…

Διεκδικούμε το αναφαίρετο δικαίωμα μας να είμαστε πολίτες αυτής της πόλης. Πώς είναι δυνατόν, π.χ. να θεωρείται πολίτης ο κ. Φωτιάδης (γνωστό στέλεχος της ΔΑΠ, φοιτητικής παράταξης της Ν.Δ., πρόεδρος του ΤΟ. ΣΥ.Ν. στα Γιάννενα και συμμετέχων ως εκπρόσωπος της νεολαίας στο Δημοτικό Συμβούλιο; Επειδή μετέφερε τα εκλογικά του δικαιώματα;

g.

Θύτες και θύματα

Μία απαράδεκτη απόφαση έβγαλε το Δημοτικό Συμβούλιο συνεδριάζοντας την Τρίτη 23/12 εξισώνοντας θύτες και θύματα. «Καταδικάζουμε τη βία από όπου και εάν προέρχεται» ανέφερε το ψήφισμα. Δεν περιμέναμε κάτι καλύτερο βέβαια αλλά ομόφωνη απόφαση;

Τελικά, δεν κατάφεραν να πείσουν τους δημοτικούς συμβούλους οι φιλολαϊκές-φιλονεολαιίστικες κορώνες του κ. Φίλιου που ανέλαβε να υπερασπίσει τις κινητοποιήσεις αφενός, λόγω ιδεολογικής καταγωγής, αφετέρου, λόγω σημερινής φιλοδοξίας (βουλευτής με το ΣΥ.ΡΙΖ.Α. επιθυμεί να γίνει ο άνθρωπος). Οπότε, πέρασε, έστω και «ήπια», η άποψη του συμπολιτευόμενου Τσάγκα που ζήτησε στην αρχή της την καταδίκη των 'κουκουλοφόρων'.

Δεν κατάλαβε τίποτα;

Όσοι ήθελαν να περιορίσουν την κίνηση κατάληψης του Δημοτικού Ραδιοφώνου στο επίπεδο μίας συμβολικής, μουσικής διαμαρτυρίας βρήκαν τον τρόπο: «Ωραία μουσική βάζατε» μας είπε ο πρόεδρος της ΔΕΠΕΙ, κ. Αυδής, διαφωνώ με την ενέργεια βέβαια έγραψε στον «Ηπειρωτικό Αγώνα» της ο κ. Χρήστος Παπαδόπουλος. Και εντάξει ο πρώτος είχε λόγους να το πει για να καλοπιάσει τη» νέα γενιά». Ο δεύτερος γιατί να διαφωνεί με την κίνηση της κατάληψης; Έχει να προτείνει κάποιον άλλο τρόπο;

Ούτε βιτρίνα

Αυτή τη φορά οι «γνωστοί-άγνωστοι» συντηρητικοί αρθρογράφοι εφημερίδων όπως ο «Πρωινός Λόγος» δεν μπόρεσαν να ξεσπαθώσουν κατά των «κουκουλοφόρων». Τους έβαλε, με ένα τρόπο, στη θέση τους, πέρα από τη στοχευμένη κοινωνική αντιβία που ασκήθηκε στα Γιάννενα (επιθέσεις σε συγκεκριμένους στόχους-αστυνομία, τράπεζες, κάμερες), και ο πρόεδρος του Εμπορικού Συλλόγου κ. Νταλαμάγκας που δήλωσε στην ίδια εφημερίδα (…) ότι «στα Γιάννενα, σπάστηκαν *εκ παραδρομής* μόνο δύο βιτρίνες». Οπότε, οι εμφυλιοπολεμικοί αρθρογράφοι της εποχής του Παπάγου και οι κυρίες με τον πιασμένο κότσο έμειναν με την σκουριασμένη πέννα στο χέρι. Περιορίστηκαν, έτσι, σε κόπι-πέιστ παλιότερων κειμένων αναπαράγοντας τα αντίστοιχα αθηναϊκά στερεότυπα για καταστροφές περιουσιών και άλλα τέτοια...

Γ.ΠΑΠ.

Παιδονόμοι

(Τα κατήγγειλαν καλύτερα από εμάς οι μαθητές και οι μαθήτριες στο ραδιόφωνο): Διευθυντές σχολείων και ο διευθυντής της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης κ. Μαγγιώρος τους απειλούσαν ανοιχτά να μην κάνουν κατάληψη, δεν τους επέτρεπαν να κάνουν συνέλευση, έστειλαν στοιχεία τους στον Εισαγγελέα. Ποιος είπε, λοιπόν. ότι το σπουδαστικό-μαθητικό της ασφάλειας έπαψε να υπάρχει; Ποιος ισχυρίζεται ότι υπάρχει ελευθερία στην εκπαίδευση; Ποιος πιστεύει ότι οι παιδονόμοι του χθες εξαφανίστηκαν επειδή δεν κρατάνε βίτσα σήμερα; Όλα αυτά είναι μία απλή μεταμφίεση. Ευτυχώς, ορισμένοι γονείς και εκπαιδευτικοί υπερασπίστηκαν τα έτσι κι αλλιώς, εξεγερμένα παιδιά τους…

g.

ΚΚΕ

«Την ανασύνταξη του κινήματος και μάλιστα οργανωμένο και ταξικά προσανατολισμένο δεν θέλουν ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, το ΝΑΡ, προσωπικότητες (όπως ο Φίλιος κ.λ.π.) όσοι δηλαδή 'χαϊδεύουν τα αυτιά' του χώρου που καταχρηστικά αυτοπροσδιορίζεται σαν 'αντιεξουσιαστικός' ή μιλάν για 'νέα κοινωνικά κινήματα'» έγραψε στην εφημερίδα «Ελευθερία» (17/12) το μεγαλοστέλεχος του ΚΚΕ, κ. Στάθης Βαμβέτσος για τα της εξέγερσης. Εντάξει, κ. Βαμβέτσε, καταλάβαμε και τον πολιτικό φόβο του Κόμματος σας και τη γνωστή τακτική της σταλινικής λασπολογίας. Το μοναστήρι (συγγνώμη, το Κόμμα) να 'ναι καλά και από κουκουλοφόρους, προβοκάτορες, γνωστούς-αγνώστους έχει ο Θεός…

Ξεχνάει κάτι

«Αφοπλισμός της αστυνομίας σημαίνει άχρηστη αστυνομία. Ακόμη και στην αρχαία Αθήνα που ήταν βέβαια για την εποχή της το πρότυπο της δημοκρατίας, οι αστυνομικοί, οι αγορανόμοι της εποχής, οπλοφορούσαν με κράνος και ασπίδα στην αγορά».. Ποιος το είπε; Ο αστυνομικός διευθυντής Γαρνέλης απαντώντας σε σχετικές ερωτήσεις των τοπικών καναλιών, παραμονές Πρωτοχρονιάς, για το αίτημα περί αφοπλισμού της αστυνομίας.

Φαίνεται διαβασμένος ο αστυνομικός διευθυντής, αλλά ξεχνάει κάποιες μικροδιαφορές.

Όπως ότι όλοι οι Αθηναίοι πολίτες οπλοφορούσαν ελεύθερα (αφού δεν υπήρχε κράτος και μονοπώλιο της βίας).

Όπως ότι οι αγορανόμοι ήταν υπεύθυνοι μόνο για την τήρηση των τιμών των προϊόντων στην αγορά -μάλλον σήμερα θα ανήκαν στο ΣΔΟΕ παρά στη ΓΑΔΑ.

Όπως ότι οι αγορανόμοι δεν ήταν καν πολίτες, αλλά δούλοι, δίχως πολιτικά δικαιώματα. Η δουλειά αυτή θεωρούνταν ατιμωτική για ελεύθερους ανθρώπους.

Ίσως γι' αυτό ήταν το πρότυπο της δημοκρατίας, κύριε Γαρνέλη.

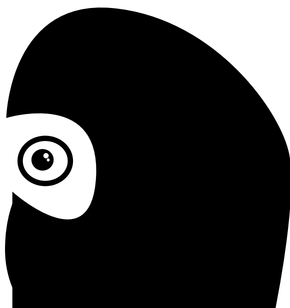
Αλ.Σ

Καλά τους ΚΑΝΑΜΕ!

«Καλά τους έκαναν..». Αυτή η φράση σίγουρα θα ηχούσε ως επιβράβευση στα ώτα κάποιων «υπερεπαναστατών του αλμυρού νερού», διαχωρισμένων από την ίδια την πραγματικότητα όπως φάνηκε και από την προκήρυξη τους. Ξέρουμε ότι δεν ήταν λίγοι οι αντίστοιχοι ψίθυροι που ακολούθησαν το χτύπημα της κλούβας των ΜΑΤ στην Καισαριανή το '85 (μετά την δολοφονία του Καλτεζά). Λόγω της απουσίας, ίσως, κάποιας άμεσης μαζικής απάντησης. Αυτή τη φορά όμως, το μόνο σχόλιο που θα άρμοζε μετά την ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Δεκέμβρη θα ήταν το εξής: "Καλά τους κάναμε!». Όλοι εμείς δηλαδή που, εναρμονιζόμενοι με μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας στις πολυήμερες οδομαχίες, χαρίσαμε στην Ιστορία αυτή τη μεγαλειώδη κραυγή - ορόσημο! Και ο απόηχος αυτής δε λέει να σβήσει καθώς γίνεται το υπόβαθρο ενός υπό διαμόρφωση πολιτικού κινήματος, το οποίο έχει ήδη αρχίσει να διεκδικεί. Και διεκδικεί τίποτα λιγότερο από τα πάντα…

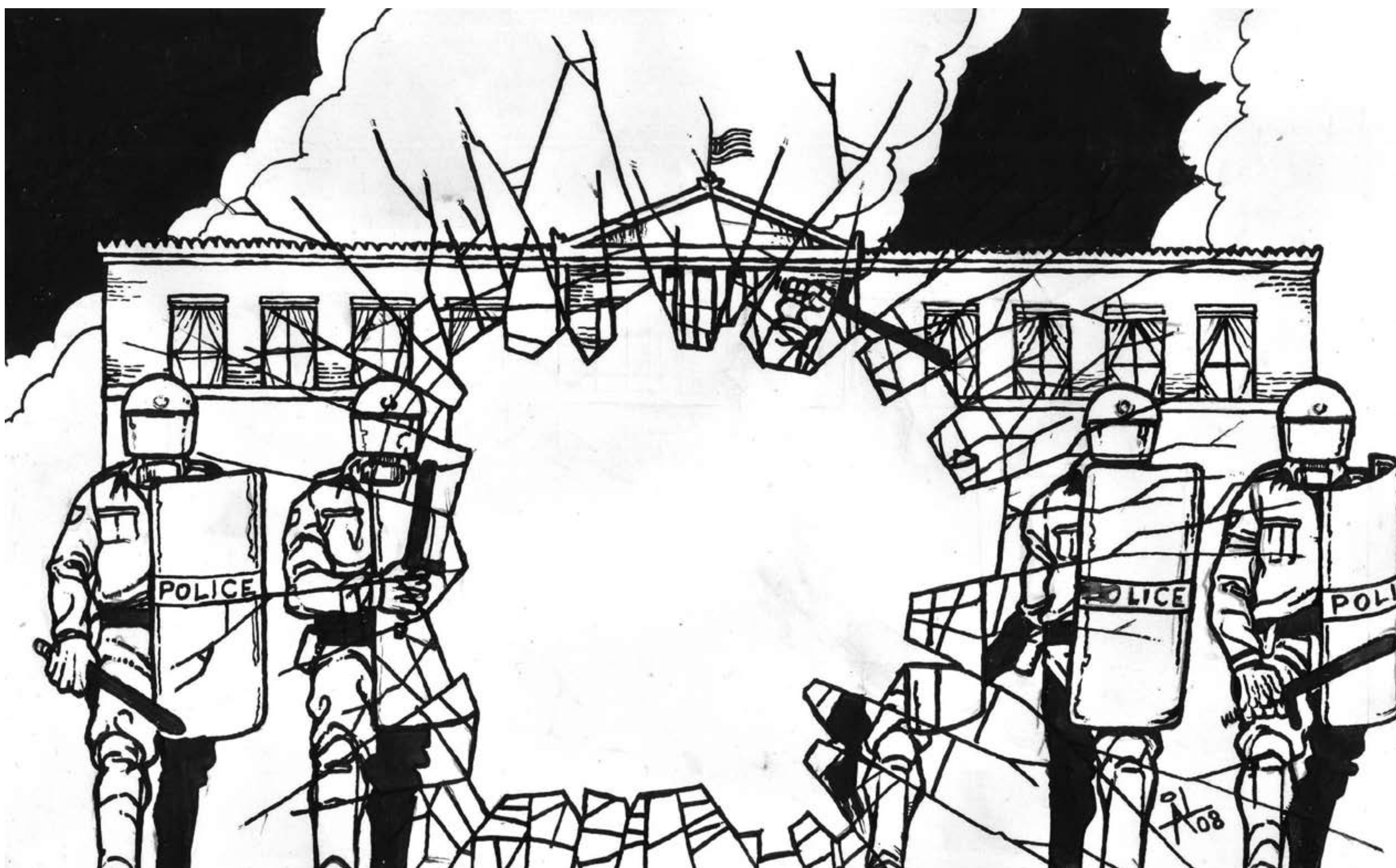
ΜΙΤΣΕ ΜΠΙΟΥΚΑΝΟΝ

ΟΙ ΦΟΛΕΣ που ξέκαναν κάμποσα αδέσποτα σκυλιά στο κέντρο της πόλης και στα πέριξ ευαισθητοποίησαν αρκετούς συμπολίτες. Έγινε μάλιστα σχετική πορεία-συγκέντρωση την Τρίτη 3/2. Δεν συνέβη κάτι τέ-

ΜΕ ΧΩΡΙΣ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

"Όποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά" Ρήγας Φεραίος

τοιο για πρώτη φορά-πριν χρόνια τα αδέσποτα ζώα, χριστουγεννιάτικα, έπεσαν θύματα του ακήρυχτου πολέμου που έχει εξαπολυθεί εναντίον τους. Τότε έγιναν συγκεκριμένες καταγγελίες για τους υπαίτιους. Δεν τιμωρήθηκε κανείς. Αντίστοιχα ψιθυρίζονται για το πρόσφατο πογκρόμ. Έχουν τίποτε να απαντήσουν οι 'υπεύθυνοι που ασκούνται στο άθλημα των εκκαθαρίσεων του φυσικού κόσμου;

Θα ενσωματωθούν;

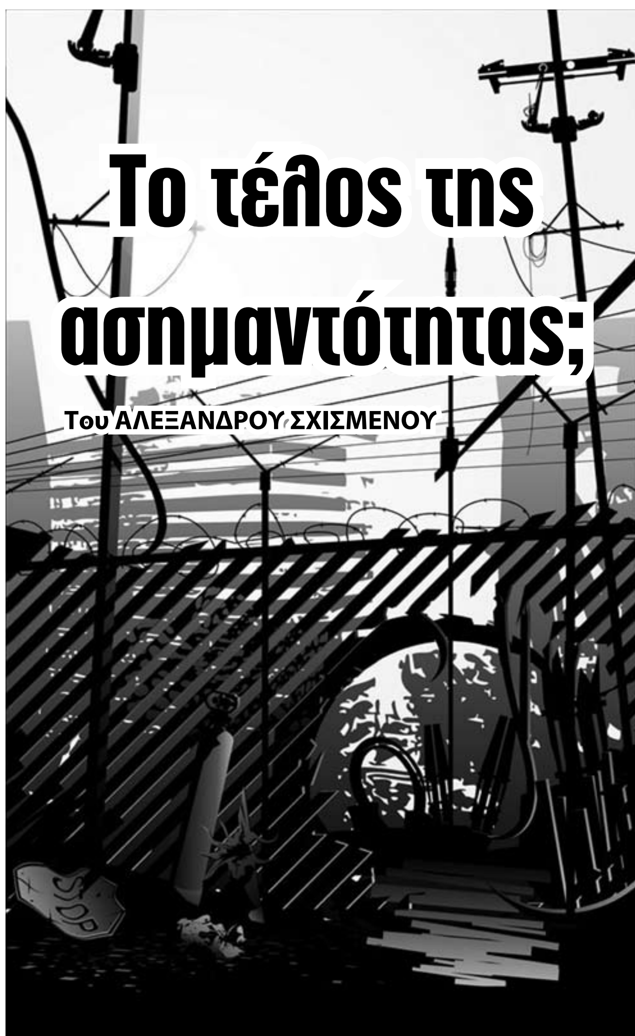
Τα κυρίαρχα, παραδοσιακά ΜΜΕ-και στα Γιάννενα-δεν έχασαν μόνο τη μπάλα (πώς να εξηγήσουν την εξέγερση όταν το μόνο που τους νοιάζει είναι να προσφέρουν εκδούλευση, εξυπηρετήσεις σε εξουσίες, κόμματα, επιχειρηματίες;)– χάνουν σταδιακά το παιχνίδι. Στο ρευστό σκηνικό που βιώνουμε όλοι αναδύθηκε η δυνατότητα της ελεύθερης, μη ενσωματωμένης δημοσιογραφίας της έρευνας και της ερώτησης, της υπεράσπισης και διεύρυνσης του Δημόσιου (μη κρατικού-μη ιδιωτικού). Το ίντερνετ, τα μπλογκς, μερικές φωνές, πέννες και φωτογραφικές μηχανές που προσπαθούν να εργαστούν όσο το δυνατόν πιο ελεύθερα δείχνουν ότι πλήττεται η παντοδύναμη κυριαρχία της κατευθυνόμενης «δημοσιογραφίας». Το πραγματικό ερώτημα απευθύνεται σαφώς στους δεύτερους: έχοντας μπει στο λαβύρινθο της ελευθερίας, θα καταφέρουν να μην ενσωματωθούν ως δήθεν εναλλακτική φωνή στα κυρίαρχα ΜΜΕ ή θα δημιουργήσουν ελεύθερα, ανεξάρτητα μέσα ενημέρωσης;

Γ. ΠΑΠ.

Στις 20 Ιανουαρίου βεβηλώθηκαν τάφοι στο εβραϊκό νεκροταφείο της πόλης. Ακόμη μία επίθεση, προφανώς τώρα με αφορμή τα γεγονότα στην Γάζα.
Αυτονόητη και η δική μας καταδίκη αυτής της φασιστικής ενέργειας.
Τα συγγενολόγια των γραφικών (των φασιστών τύπου χρυσής αυγής), δηλαδή οι θεσμικές πλάτες με τις αργοκίνητες κεφαλές, ένα πράμα δεν έχουν καταλάβει: ότι σε αυτή την πόλη δεν χωράει ένα εφηβικό τσούρμο που μαχαιρώνει μετανάστες, χτυπά κοινωνικούς χώρους ή πολιτικά γραφεία.
Σκοπός των εντολοδόχων είναι η δημιουργία πυρήνα που θα φέρει τον ψίθυρο για βεντέτα μεταξύ αναρχικών και ανύπαρκτων-υπαρκτών, ή τον φόβο στους μετανάστες. Το θέμα όμως εστιάζεται στο ποιος έχει την πολιτική ευθύνη και την απόφαση.
Οι υπεύθυνοι έχουν ξεχάσει την εξέγερση του Δεκέμβρη-υπάρχει πια κάτι άλλο στην ατμόσφαιρα.
Δεν ξέρω τι ακριβώς, πιθανόν μια άμεση ελπίδα.
Τα γεγονότα είναι ξεκάθαρα, βαρέθηκα τις διαδόσεις και τις αναλύσεις.
Κύριοι, το νου σας, έχετε το μαχαίρι έχετε και το καρπούζι.
Εγώ απλά το καμπανάκι χτυπάω.

Γεράσιμος Παπαιωάννου

ΥΓ. ΛΟΙΠΟΝ, ΑΝ ΘΕΣ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΚΑΤΙ, ΑΠΛΑ ΚΑΝΤΟ, ΑΝ ΚΑΤΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ, ΠΑΡΕ ΜΕ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Το τέλος της ασημαντότητας;

Του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΧΙΣΜΕΝΟΥ

Δεν μπορούμε να μιλάμε για τον περασμένο Δεκέμβρη, αλλά για τον Δεκέμβρη του '08, όπως ήδη καταχωρείται στην Ιστορία, δίπλα στον Μάη του 68, την 'Άνοιξη των Λαών' του 1848. Δεν μιλάμε για μία κοινωνική αναταραχή, αλλά για μία κοινωνική εξέγερση, για μία εκκωφαντική επιστροφή της πολιτικής, που θρυμματίζει το αδιαφοροποίητο προσωπείο της ασημαντότητας των περασμένων (ιστορικά και κοινωνικά) δεκαετιών. Δεν μιλάμε για 'χάσμα γενεών', αλλά για τη σύνδεση των γενεών από την αντίπερα όχθη του χάσματος Κράτους και Κοινωνίας. Όσοι είμαστε στους δρόμους είδαμε την ωριμότητα των εφήβων δίπλα στην εφηβεία των γερόντων να επιτίθενται στα σύμβολα της εξουσίας με μία αγωνία απροσδιορίστου ηλικίας.

Προσπαθώντας να διαυγάσουμε κάποια από τα νοήματα που αναδύονται (καμία εξέγερση δεν περιορίζεται σε ένα νόημα) μπορούμε να προχωρήσουμε σε καίριες επισημάνσεις, τηλεγραφικά και επιγραμματικά.

1 *Η κατάρρευση των θεμελίων εγκυρότητας του Κράτους.*

Η κρατική βία που ασκείται αυτές τις ημέρες στους δρόμους είναι απόδειξη πως οι κρατούντες έχουν χάσει την ψυχραιμία τους, έχουν χάσει κάθε επαφή με την κοινωνία. Η φράση Παυλόπουλου '*καλούμε την κοινωνία να επιδείξει ψυχραιμία*' εκφράζει όχι μόνο το γεγονός πως το Κράτος (διαχρονικά) στέκεται απέναντι στην κοινωνία, αλλά κυρίως ότι αυτό έχει πλέον γίνει συνειδητό από την ίδια την κοινωνία. Δεν μπορούν πλέον να καλυφθούν πίσω από τις οθόνες, ούτε να χειραγωγήσουν τη συνείδηση μέσα από την εικόνα. Η πολιτική γίνεται πράξη, μεταφέρεται στους δρόμους, στα αμφιθέατρα, στις καταλήψεις, απελευθερώνεται από την εικονικότητα και γίνεται χειροπιαστή. Η ίδια η εικόνα, τους προδίδει, όπως φαίνεται από τη φωτογραφία των ΜΑΤ που φυλάνε το δέντρο Καλαμάνη, μία φωτογραφία μεστή νοήματος, σχόλιο από μόνη της. Η κοινωνία, αρνούμενη πλέον το πατρονάρισμα του Κράτους, κάνει βήματα ενηλικίωσης και η εορταστική μάσκα της συναίνεσης ξεφτίζει. Αυτή η απονομιμοποίηση του Κράτους ακολουθεί την οικονομική κρίση, που δεν αποτέλεσε τίποτε άλλο από μία ακόμη κρίση πίστεως (ήδη πριν μεταφερθεί στην 'πραγματική οικονομία'), κρίση εμπιστοσύνης, κατάρρευση των θεμελίων εγκυρότητας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

2 *Η κατάρρευση των σημασιών.*

Η κοινωνική εξέγερση δεν περιορίζεται, όπως θέλησαν να μας πείσουν, σε οικονομικά, υλιστικά αίτια. Εξέφρασε κυρίως την οριστική έκπτωση φαντασιακών σημασιών που βρίσκονται στον πυρήνα της καπιταλιστικής θέσμισης, την πρωτοκαθεδρία του κέρδους, την άνευ όρων 'ανάπτυξη', την μετατροπή της πολιτιστικής δημιουργίας σε παραγωγή πολιτιστικών προϊόντων. Στον αντίποδα οι αξίες της αλληλεγγύης, της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας του ατόμου αναδύθηκαν εκ νέου, πραγματωμένες σε πολιτική πράξη. Γι' αυτό οι διεκδικήσεις του κινήματος που κατέβηκε στους δρόμους ως συνισταμένη όλων των κινημάτων ξεπέρασαν τον μισθό, ξεπέρασαν τα συντεχνιακά αιτήματα και βρέθηκαν στο επίκεντρο ως διεκδικήσεις ύπαρξης, ατομικών και συνάμα κοινωνικών δικαιωμάτων. Γι' αυτό δεν είδαμε πουθενά την 'εργατική τάξη', ούτε το μοναχικό άτομο, ούτε την μονολιθική συλλογικότητα. Απεναντίας, είδαμε εμφατικά το κοινωνικό άτομο, την συλλογική ατομικότητα, την πολύμορφη δημιουργία.

Ο δημόσιος χώρος.

3 Στα Γιάννενα, όπου η καταστροφή έδωσε πιο γρήγορα τη θέση της στη δημιουργία, (λόγω του ότι εδώ είναι επαρχία), η αφαίρεση της εξουσίας του Κράτους από την ίδια την κοινωνία, ανέδειξε τον δημόσιο χώρο ως χώρο κοινωνικής διαβούλευσης και πολιτικής πράξης, με την κοινωνία, όχι για την κοινωνία. Σύμβολα του καθεστώτος πέρασαν για τρεις ημέρες στα χέρια των πολιτών, σπέρματα θεσμών ελευθερίας βρήκαν γόνιμο έδαφος. Ο δημόσιος χώρος στις δύο του όψεις, ως χώρος ελεύθερης επικοινωνίας και ως χώρος πολιτικής απόφασης, άνοιξε στον αέρα και οι κρατούντες έντρομοι κατέφυγαν σε απειλές και παραχωρήσεις προκειμένου να σώσουν τα προσχήματα. Η τοπική κοινωνία βίωσε μια γεύση άμεσης δημοκρατίας, αυτεξούσιου, περιφρόνησης προς το εντόπιο Κράτος. Προχώρησε πέρα από τις έτοιμες απαντήσεις, στα πραγματικά ερωτήματα. Παράλληλα με το δημόσιο χώρο (ούτε κρατικό ούτε ιδιωτικό αλλά ελεύθερο και κοινωνικό) βιώσαμε έναν άλλο **δημόσιο χρόνο**, έξω από το καθιερωμένο ωράριο, όπου η στιγμή, απαλλαγμένη από την αδιαφορία και την πλήξη, έγινε αισθητή σε βάθος. Ένας μήνας πολύμορφων πράξεων και ταυτόχρονης δημιουργίας που μοιάζει να κράτησε χρόνια και ελπίζουμε να κρατήσει δεκαετίες.

Η εξέγερση, που έβαλε ξανά την πολιτική της ελευθερίας στο επίκεντρο, ήρθε να απαντήσει στην συσσωρευμένη ασημαντότητα τόσων ετών. Όταν τα πρωινάδικα έχουν ως πρώτο θέμα την πολιτική των δρόμων, κάτι έχει αλλάξει. Έτσι ξυπνάει η κοινωνία. Απότομα, χωρίς προειδοποίηση. Κάποιοι ήδη παίρναμε τα σήματα, από τα κινήματα πολιτών, την απαξίωση των κομμάτων, το θάνατο της Ιδεολογίας. Αυτός ο Δεκέμβρης άρχισε πολύ νωρίτερα. Κανείς δεν ξέρει πόσο θα κρατήσει, ποιες δημιουργίες θα αναδυθούν.

"Όταν ο καθένας θα αισθάνεται ότι είναι συμμέτοχος στη διακυβέρνηση των υποθέσεων, όχι στις εκλογές μία μέρα το χρόνο, αλλά κάθε μέρα· όταν δεν θα υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος στην πολιτεία που να μην είναι μέλος ενός μικρού ή μεγάλου συμβουλίου της, θα προτιμήσει να του ξεριζώσουν την καρδιά παρά να αφήσει ένας Καίσαρα ή έναν Βοναπάρτη να του αρπάζει την εξουσία του".

(Τόμας Τζέφερσον, πρόεδρος των ΗΠΑ, γράμμα στον Τζον Τάυλερ, 26/5/1810)

Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι η αγανάκτηση που έγινε εξέγερση, είναι το πρώτο βήμα προς κάτι άλλο. Κάποτε θα το λέγαμε επανάσταση. Τώρα, θα το πούμε Άνοιξη.

Η πόλη στους πολίτες

Η τριήμερη κατάληψη στο δημοτικό ραδιόφωνο και το πνευματικό κέντρο της πόλης από τις 15 έως τις 17 Δεκεμβρίου, με όλες τις αδυναμίες (ουδείς τέλειος, αλλά λαθεύει όποιος πράττει!) και τις περιρρέουσες αρετές, αναδεικνύει τη δυνατότητα της κοινωνίας να αυτοκυβερνηθεί, φανερώνει τη δυνατότητα για μία άλλη, κοινοτική, αμεσοδημοκρατική, συλλογική διαχείριση σε επίπεδο πόλης.

Οι 56 ώρες που ήμασταν στον αέρα ήταν στιγμές ασύρματης ελευθερίας και πολύ περισσότερο δημιούργησαν έναν ασύρματο δημόσιο χώρο, χώρο κοινωνικής έκφρασης, δημόσιου διαλόγου, ένα πεδίο όπου επώνυμα, ελεύθερα και υπεύθυνα ο κάθε πολίτης μπορούσε να πάρει το λόγο και να τοποθετηθεί για την πόλη, την εργασία, την παιδεία, την καθημερινότητα, τον πολιτισμό, οτιδήποτε αφορά τα της πόλεως. Δικλείδα ασφαλείας για μην χειραγωγηθεί το όλο εγχείρημα από κόμματα, οργανώσεις, παρατάξεις κλπ. ήταν ακριβώς αυτό: η (ξεχασμένη) ιδιότητα του πολίτη η οποία νοηματοδοτείται και αποκτά αληθινό περιεχόμενο όταν συμβαίνει αυτό που έχει περιγράψει ο Αριστοτέλης στα 'Πολιτικά' του: 'Ο μετέχων κρίσεως και αρχής'.

Στη διάρκεια της κατάληψης φάνηκε επίσης κάτι επιπλέον: η εξουσία δεν φοβάται απαραίτητα την δικαιολογημένη κοινωνική αντιβία των εξεγερμένων καθώς συχνά έχει την ισχύ να την αντιμετωπίσει - πιο πολύ, φοβάται το λόγο, ειδικά όταν αυτός δεν είναι φοβικός, εν τέλει αντικοινωνικός (εμείς έχουμε το δίκιο – από πού, ρε φίλε;- εσείς κάθεστε στον καναπέ σας-σοβαρά;). Εδώ ας σαφές το εξής: το κράτος σε όποια εκδοχή (εν προκειμένω, η τοπική εξουσία) *δεν παραχωρεί* επειδή τότε παύει να υφίσταται ως θεσμός διαχωρισμένος από την κοινωνία. Για αυτό (εξαιτίας της έμπρακτης αφαίρεσης ενός μικρού κομματιού εξουσίας) η ανοιχτή απειλή για συλλήψεις ώστε να λήξει η κατάληψη, για αυτό η σιωπή σύσσωμου του δημοτικού συμβουλίου (τα όσα ακούγονταν δεν ενόχλησαν μόνο τη δημοτική αρχή, επιχειρηματίες, διευθυντές σχολείων, ενόχλησαν εξίσου τη δημοτική αντιπολίτευση που ορέγεται εξουσία ενόψει δημοτικών εκλογών του 2010).

Η κατάληψη αυτή ακολουθώντας αντίστοιχες κινήσεις που γίνονταν εκείνες τις ημέρες πανελλαδικά ξεπέρασε το συμβολικό και το καταλάβαμε όταν ήρθαν να καταγγείλουν και να μιλήσουν, Τρίτη πρωί, 16 Δεκεμβρίου, οι μαθητές και οι μαθήτριες από τα κατειλημμένα σχολεία (χώρια βέβαια τα τηλέφωνα και τα μηνύματα συμπαράστασης).

Στο σημείο εκείνο κατέρρευσε το τελευταίο πρόσχημα για όσους, ακόμη και σήμερα, υποστηρίζουν πως το δημοτικό ραδιόφωνο είναι ανοιχτό στους πολίτες: ***είναι άραγε φωνή των πολιτών ή φέουδο των λίγων που αποφασίζουν για και στο όνομα των πολλών*** ; Το ερώτημα πρέπει οπωσδήποτε να τεθεί και για άλλες δημοτικές υπηρεσίες που προσφέρει μες χαμηλή ποιότητα ο δήμος (π.χ. ΔΕΥΑΙ, Πνευματικό Κέντρο, ΔΕΤΑΙ, παιδικοί σταθμοί, ΚΑΠΗ) και αφορούν τα δημόσια αγαθά, αυτά που ανήκουν σε όλους μας και τα χρυσοπληρώνουμε μέσα από λογαριασμούς και φόρους.

Να τεθεί από ποιους; Προφανώς από όλους όσοι ζουν στα Γιάννενα (ψηφίζουν, δεν ψηφίζουν), να τεθεί δημόσια, σε ανοιχτές συνελεύσεις πολιτών, στη γειτονιά, το πάρκο, την πολυκατοικία, την πλατεία, το σχολείο. Να τεθεί από κάτω και όχι από πάνω.

Οι μόνοι αρμόδιοι να αποφασίσουμε για την καθημερινότητα, για τα κοινά και να κάνουμε υπεύθυνα την απόφασή μας πράξη είμαστε εμείς οι πολίτες.

Δεν χρειάζεται να πάρουμε έγκριση από κανέναν, από κανένα κόμμα, από καμία δημοτική παράταξη, καμία οργάνωση, κανένα δημοτικό συμβούλιο. Αυτός είναι ο τρόπος, το νόημα και το περιεχόμενο της αυτοκυβέρνησης και της δημοκρατίας. Αυτό είναι ένα από τα νοήματα που αναδεικνύει η εξέγερση του Δεκέμβρη και αυτό το αντιλαμβάνεται ολοκάθαρα η σύγχρονη διαχωρισμένη εξουσία.

Το σημερινό σύστημα κυριαρχίας μπορεί να κατάφερε να αποδυναμώσει το πεδίο της συλλογικής δράσης δημιουργώντας σχέσεις ατόμου προς άτομο (ιδιώτευση) αλλά είναι τρωτό: ενώ μπορούσε να αντιμετωπίσει μία παραδοσιακή οργάνωση, σήμερα εξουδετερώνεται ή τουλάχιστον τραντάζεται από την πρωτοβουλία ενός συνειδητού, υπεύθυνου, ενημερωμένου, ελεύθερου ατόμου. Αυτό δεν μένει μόνο του – συγκροτεί, δημιουργεί συλλογικότητα με άλλα άτομα και τότε δεν μιλάμε για απλή πρόσθεση αλλά για πολλαπλασιασμό που παράγει πολιτικό λόγο, που κάνει πολιτική με όπλα το συγκεκριμένο, την ισότιμη συμμετοχή και το πάθος για την ελευθερία. Έτσι δημιουργούνται θεσμοί άμεσης δημοκρατίας σε τοπικό επίπεδο, μακριά και έξω από τους θεσμούς της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

Τώρα είναι η στιγμή: συλλογικότητες παντού σε κάθε επίπεδο. Σχολείο, πανεπιστήμιο, εργασία, γειτονιά. Και αυτό θα το αποφασίζει πρώτα από όλα η συνείδηση του ατόμου, όχι για να υπερασπιστεί ένα θολό αίσθημα ατομικότητας αλλά για να δημιουργήσει ένα συλλογικό μόρφωμα της πολιτικής της ελευθερίας, Θετικά, όχι αρνητικά.

Αυτόν τον αέρα, τον αέρα της ελευθερίας ανέπνευσαν όσοι και όσες συμμετείχαν, με κάθε τρόπο, ακόμη και ως ακροατές, στην τριήμερη διαδικασία του δημοτικού ραδιοφώνου βουτώντας παράλληλα στο λαβύρινθο της πόλης που τους περιμένει εκεί έξω.

Γ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

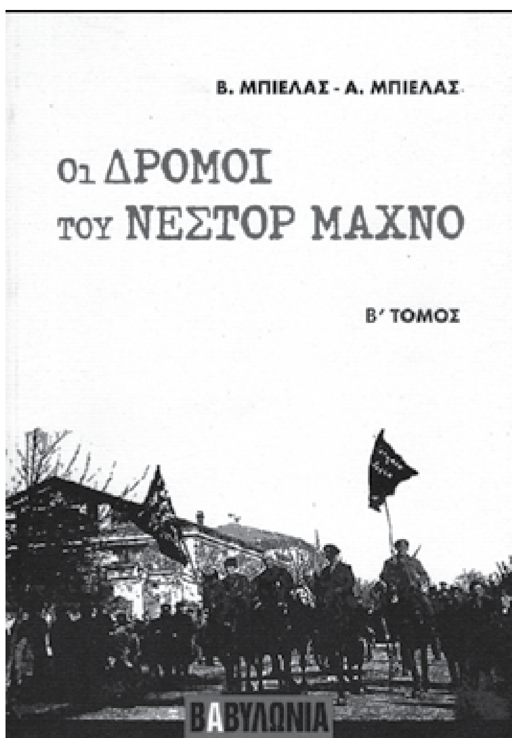
ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

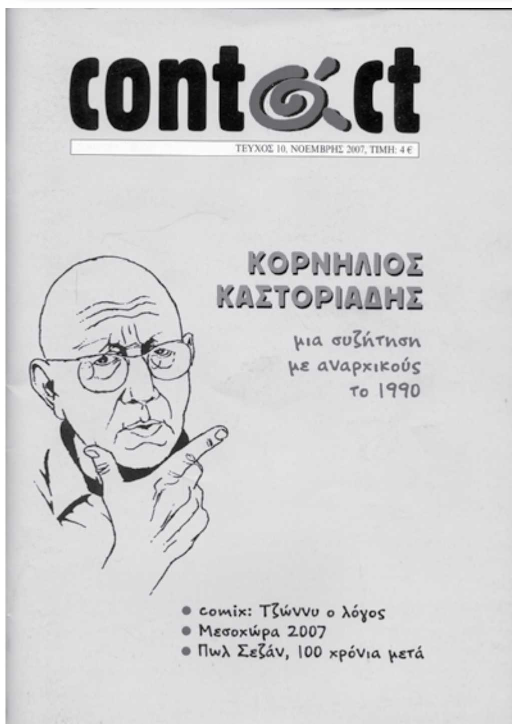
‘ Τα σπίτια κάνουν τον οικισμό αλλά μόνο οι πολίτες κάνουν την πόλη ’

Ρουσσώ

ΤΟΥ **ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ**

Οι γνωρίζοντες πρόσωπα και καταστάσεις σε τοπικό επίπεδο έχουν να αφηγηθούν αρκετές ιστορίες για το πώς φτάσαμε στο σημερινό σημείο τα Γιάννενα να κινδυνεύουν να μετατραπούν καθολικά σε ένα χρυσοφόρο Ελντοράντο για τις πολυεθνικές, σε ένα πεδίο ασταμάτητης κερδοσκοπίας για τη συμπαγή συμμαχία της τοπικής πολιτικής ελίτ και των επιχειρηματικών κύκλων που στηρίζει.

Δεν θα μπορούσαν βεβαίως τα Γιάννενα και η Ήπειρος να μείνουν έξω από την παγκόσμια προσπάθεια των εταιρειών και του κρατικών-υπερκρατικών ελίτ να κυριαρχήσουν πλήρως στο φυσικό πλούτο διατηρώντας παράλληλα τον έλεγχο επί της κοινωνίας.

Στο κείμενο αυτό επιλέγουμε συνειδητά κατ' αρχήν να θέσουμε ορισμένα ερωτήματα συνοδευόμενα από ορισμένες δικές μας θέσεις. Άποψή μας είναι ότι αναντίρρητα πραγματικά αρμόδιοι να θέσουμε τα ερωτήματα αυτά, στο πλαίσιο μίας πραγματικά δημόσιας διαβούλευσης, χωρίς ειδικούς και μεσολαβητές είμαστε οι πολίτες αυτής της πόλης και κάθε κοινότητας γενικότερα. Αυτή η θέση διατυπώνεται άλλωστε στο κείμενο της προηγούμενης σελίδας το οποίο, τρόπον τινά, ανοίγει την ενότητα με θέμα την πόλη και την ελευθερία, την κοινότητα και την ελευθερία στην κατεύθυνση μίας σύγχρονης οικολογικής διαχείρισης που αντιμετωπίζει το φυσικό περιβάλλον ως σύμμαχο, όχι ως εχθρός της ανθρώπινης δημιουργίας.

Ποιοι ευθύνονται για την συρρίκνωση-ιδιωτικοποίηση των δημόσιων ελεύθερων χώρων, τη σταδιακή απαξίωση του δημόσιου κοινωνικού χαρακτήρα κοινωφελών υπηρεσιών; Οι δημοτικές αρχές, είτε (παραδοσιακά) δεξιές είτε αριστερής προέλευσης είτε του λεγόμενου «προοδευτικού χώρου», υπέκυψαν στα θέλγητρα του νεο-φιλελευθερισμού, των ιδιωτικοποιήσεων, της «ανάπτυξης». Ο χώρος έχει μετατραπεί σε ιδανικό πεδίο κερδοσκοπίας και εμπορευματοποίησης. Η οικονομία του οικοπέδου κυριαρχεί καθολικά, τρέφει ένα ολόκληρο σύστημα (συμβολαιογράφοι, μηχανικοί, οικοδομή, μεσιτεία, δημοτικά συμβούλια, εταιρείες πρασίνου, εργολάβους) και επηρεάζει καταλυτικά τις πολιτικές αποφάσεις. Παλιότερα, όταν και αυτή η πόλη άρχισε να απλώνεται εκείνο, ανάμεσα στα άλλα, που επικράτησε στο σχεδιασμό του χώρου ήταν το ιδιωτικό αυτοκίνητο το οποίο «έπρεπε» να φτάσει σε κάθε γειτονιά. Αυτό ανέτρεψε

Ποιον αφορά πραγματικά η διαμάχη Γκόντα-Πανοζάχου, αν όχι τα επιχειρηματικά συμφέροντα που περιμένουν να μοιραστούν τα έργα που μπορεί να τους εξασφαλίσει με πολιτική απόφαση ο καθένας από τους δύο άρχοντες; Σχετίζονται όλα αυτά με τη διαφορετική προσέγγιση για το μέλλον του λεκανοπεδίου που έχουν μεταξύ τους το Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο του δήμου Ιωαννιτών (κινείται σε μία λογική άκρατης επέκτασης, ευνοεί την τσιμεντοποίηση) και το Ρυθμιστικό Σχέδιο του υπουργείου ΠΕΧΩΔΕ το οποίο προωθεί μία «ηπιότερη» παρέμβαση στον αστικό και περιαστικό χώρο; Το ερώτημα εδώ αυθόρμητα προκύπτει: ποιος σχεδιάζει, ποιος αποφασίζει για το χώρο; Η ελίτ των «ειδικών» (πολιτικοί, επιστήμονες, χωροτάκτες, αρχιτέκτονες, κ.ά.) στο όνομα της κοινωνίας ή άμεσα, δημοκρατικά, στο πλαίσιο μίας οικολογικής συνείδησης και της βιωμένης κοινωνικής εμπειρίας οι ίδιοι οι πολίτες; Τι εννοούν οι άνθρωποι της εξουσίας όταν χρησιμοποιούν λόγια όπως «κοινωνική συναίνεση», να μιλήσουν οι επιστήμονες; Μήπως μας καλούν να συναινέσουμε στην περιβαλλοντόνα πολιτική τους, μήπως εννοούν να μιλήσουν «οι καλοπληρωμένοι επιστήμονες μας»;

Ποιος ευθύνεται για την πλημμελή λειτουργία του βιολογικού καθαρισμού της ΔΕΥΑΙ; Πόσα άλλαξαν άραγε από τη δεκαετία του '60 όταν ο τότε δήμαρχος Σακκάς ευνοούσε μία μερίδα ψηφοφόρων του για να μην συνδεθούν οι βόθροι τους με το αποχετευτικό και να καταλήγουν απευθείας στη λίμνη; Πού καταλήγουν τα νοσοκομειακά-ιατρικά απόβλητα; Τι γίνεται με την ανακύκλωση, την επαναχρησιμοποίηση των υλικών;

Ποιον ωφελεί πραγματικά η πρόσφατη συμφωνία του δήμου με το υπουργείο εθνικής άμυνας να παραχωρηθεί μόνο το 62% του στρατοπέδου Βελισσαρίου και το υπόλοιπο να γίνει στους αξιωματικούς; Πόσο από το 62% θα γίνει πράσινο όταν ο σχεδιασμός προβλέπει ότι ένα κομμάτι του θα. Δεν είναι άραγε πάγιο αίτημα της πόλης να της αποδοθεί όλο το Βελισσάριο και να γίνει ένα μεγάλο μητροπολιτικό πάρκο;

Μήπως τελικά να πιστέψουμε και εμείς την κα. Ασημακοπούλου η οποία κυνικά μεν, ειλικρινά δε-γιατί αυτό είναι το σκέπτεσθαι της- μας είπε σε συνέντευξη στον 'Ηπειρωτικό Αγώνα' (/1) ότι δεν έγινε και τίποτα να τσιμεντοποιηθεί στο όνομα της «ανάπτυξης» δημόσιοι χώροι.

Αλλά τι να καταλάβουν οι ψυχροί τεχνοκράτες που μετρούν τα πάντα σε κέρδος; Μήπως η επόμενη κίνηση θα είναι να πατεντάρουν τον αέρα της πόλης που υποφέρει από τα μικροσωματίδια και ύστερα να μας τον πουλήσουν;

Πού θα οδηγήσει η (νομότυπη) αυθαίρετη κίνηση του νομάρχη, στο δρόμο που χάραξε ο Γ. Σουφλιάς , να δώσει στις 5/2 άδεια λειτουργίας στο υπεραστικό ΚΤΕΛ στην λεωφόρο Παπανδρέου παρόλο που εκκρεμεί η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας που δικαιώνει τους κατοίκους που προσέφυγαν απέναντι στην ανόητη και περιβαλλοντικά απόφαση να μεταφερθεί εκεί το ΚΤΕΛ; Γιατί σιωπά το ΠΕΧΩΔΕ που, κατά τα άλλα, κόπτεται για το περιβάλλον; Θα αυξηθεί ο συντελεστής δόμησης στον πάλαι ποτέ υδροβιότοπο του Μάτσικα όπως περιμένουν πέντε-έξι κατασκευαστές και τι συνέπειες θα έχει αυτό για το υπόλοιπο παραλίμνιο μέτωπο; Δεν θα ζητήσουν αντίστοιχους, αυξημένους συντελεστές δόμησης σε Ανατολή και Κατσικά; Στα πόσα μέτρα θα διαμορφωθεί τελικά η απόσταση προστασίας του αιγιαλού της λίμνης; Θα μετατραπεί οριστικά η παραλίμνια ζώνη σε χώρο μη προσβάσιμο για την πόλη; Μήπως να βάλουμε και εισιτήριο για να πλησιάζουμε τις όχθες της Παμβώτιδας;

Στην υπόθεση αυτή, όπως σε κάμποσες άλλες, φάνηκε ξεκάθαρα ο διακοσμητικός ρόλος του φορέα διαχείρισης της λίμνης : καλός να μελετά, ανίκανος να αποφασίζει, άφωνος, ένα όργανο να νομιμοποιεί ή καλλωπίζει τις αποφάσεις που λαμβάνονται αλλού: στα υπουργικά συμβούλια, στα δείπνα μεταξύ βουλευτών-δημάρχων-επιχειρηματιών. Πολύ απλά, ένα εργαλείο της εξουσίας να απορροφώνται κοινοτικά κονδύλια, όπως συμβαίνει με άλλους φορείς προστατευόμενων περιοχών.

Ποιοι βύθισαν στην ανυποληψία το Δημοτικό Θέατρο μετατρέποντάς το σε θεσμό εξυπηρέτησης ημετέρων της εκάστοτε δημοτικής εξουσίας για να ανεβάζουν ηθογραφίες της δεκαετίας του '60, εκτός εποχής, εντός . Ας κλείσει, να τελειώνουμε.

Γιατί δεν έχουμε ένα δημοτικό κινηματογράφο της προκοπής προσιτό σε όλους; Αυτή η εθιμοτυπική φιέστα κάθε 22 Σεπτέμβρη για την παγκόσμια ημέρα κατά του αυτοκινήτου, πότε επιτέλους θα σταματήσει;

Ποιοι εκχώρησαν σε ιδιώτες τη διαχείριση των λεγόμενων δημοτικών επιχειρήσεων αναψυχής (Γιαννιώτικο Σαλόνι, Κυρά Φροσύνη, Όαση, Κουραμπάς, Γυαλί Καφενέ) και σήμερα είναι ανίκανοι να διαχειριστούν την ίδια την αποτυχία τους (300.000 ευρώ χρέος άφησε ο τελευταίος ενοικιαστής της Όασης); Εδώ αναδεικνύονται και οι ευθύνες των πολιτών για το δημόσιο χώρο: το νόημα και την ύπαρξη του δεν την εξασφαλίζει ούτε η κρατική-δημοτική υπερεξουσία ούτε φυσικά η επιχειρηματική κυριαρχία. Οι δημόσιοι χώροι ζωντανεύουν και λειτουργούν ως χώροι κοινωνικοποίησης και δημοκρατίας όταν εγκαταλείποντας την ιδιώτευση εμείς οι ίδιοι συμμετέχουμε και αποφασίζουμε, διοχετεύοντας εκεί τη δημιουργικότητα και τη φαντασία μας. Όσο επαιτούμε νομιμοποιώντας την ύπαρξη του κράτους και των εταιρειών να διαχειρίζονται για ιδίον όφελος τα κοινά, τόσο θα χάνονται δημόσιοι χώροι. Καταλήψεις κοινόχρηστων χώρων

Τι τα θέλει ο δήμος τα κληροδοτήματα; Να τα ξεπουλήσει και αυτά στον όποιο τυχάρπαστο ιδιώτη; Ναι, να απαλλοτριωθούν αλλά προς όφελος της κοινωνίας, όχι της επιχειρηματικής κερδοσκοπίας.

Πόσο ακόμη θα πληρώνουμε χρυσάφι το πόσιμο νερό (περιμένουμε επίσημα στοιχεία για την ποιότητά του); Αλήθεια ανδέλαβε κανείς τις ευθύνες του για την «κρίση του 2003» όταν μας έκρυβαν επί δέκα ημέρες ότι είχε παρουσιαστεί πρόβλημα; Πότε θα σταματήσει η αμύθητη κερδοσκοπία των εταιρειών εμφιάλωσης για την επέκταση των οποίων συχνά πυκνά πανηγυρίζουν οι τοπικοί άρχοντες; Σε ποιον ανήκει ένα δημόσιο αγαθό όπως το νερό; Στις εταιρείες;

Ένα κοινό πνεύμα τα συνδέει όλα αυτά: η διαμόρφωση ενός κοινού συμφέροντος μεταξύ των δημοτικών αρχών και των κατοίκων, η λογική του πελάτη, η λογική του μεγάλου ή μικρού ιδιωτικού συμφέροντοςέναντι του δημόσιου. Αυτό υπερισχύει καθολικά, αυτό καθόρισε τη συγκρότηση των σύγχρονων νεοελληνικών πόλεων, αυτό αρχίζει να καταρρέει σήμερα στη συνείδηση μεγάλου κομματιού της κοινωνίας. Οι ρωγμές που καταφέρουν τα κινήματα πόλης, με τις όποιες αδυναμίες τους αλλά με τα πλεονεκτήματα της πολυμορφίας των απόψεων και των δράσεων, της άρνησης της εμπορευματοποίησης του χώρου, της αμεσότητας, της οριζόντιας συγκρότησης είναι ίσως η μόνη περίπτωση να αντιστραφεί η κυρίαρχη τάση που εκφράζει η κερδοσκοπική αντίληψη για την πόλη.

Κατά την ταπεινή μας άποψη, μπορεί να υπάρξει ένα πραγματικά αυτόνομο κίνημα πολιτών που θα αμφισβητεί το θεσμικό πλαίσιο (διεθνοποιημένη 'οικονομία της αγοράς' και αντιπροσωπευτική δημοκρατία) και θα κατοχυρώνει τη δημοκρατία σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, παραγωγή, κοινωνικό) μέσα από θεσμούς άμεσης πολιτικής απόφασης.

Τα παραδοσιακά σχήματα (κάθετη ιεραρχική οργάνωση, εργατίστικες λογικές, περιχαρακωμένη κομματική πολιτική) καταρρέουν. Ο Δεκέμβρης είναι ίσως η τυπική επικύρωση αυτής της καταβαράθρωσης. Η πολιτική της ελευθερίας επιστρέφει δυναμικά στο προσκήνιο. Μαζί καταρρέουν τα μαγικά της Ιδεολογίας που αποστρέφεται το συγκεκριμένο, το άμεσο και υπόσχεται επαναστάσεις και ευτυχίες σε ένα αόρατο μέλλον. Ούτε το ένα ούτε το άλλο μπορούν να απαντήσουν ικανοποιητικά στο τι θα κάνουμε με και για το πάρκο, την πλατεία, την Όαση, τη λίμνη, τα σκουπίδια, την πολιτιστική ξηρασία, τον εφιάλτη της καθημερινής εργασιακής ανασφάλειας. Όσο για εκείνους που αντιλαμβάνονται την υπόσχονται μία επιστροφή σε μοντέλα συνδιαχείρισης της δεκαετίας του '80 με μία κατ' επίφαση αποκέντρωση της εξουσίας, « ευχαριστούμε» αλλά γνωρίζουν όλοι καλά ότι τα περίφημα συνοικιακά συμβούλια της τότε εποχής ήταν μία καλή ευκαιρία για τα κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ) να απλώσουν τον έλεγχο τους

Η μέγγενη της κομματικής πολιτικής έχει σπάσει – και αυτό ας το καταλάβουν όλοι. Έσπασε γιατί οι πολίτες είναι υποψιασμένοι, ενημερωμένοι, επιθυμούν, βιώνουν την πνιγηρή ατμόσφαιρα της αστικής ζωής και παράλληλα το βλέμμα τους αναρωτιέται μήπως τα αστικά κενά που απλώνονται γύρω τους είναι περάσματα προς την ελευθερία…

Και κάτι τελευταίο: Ο Δεκέμβρης άφησε το αποτύπωμά του. Περιμένετε και θα δείτε στη γειτονιά σας…

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

1) Η πόλη εδώ νοείται ξεκάθαρα ως (εν δυνάμει) σώμα ελεύθερων πολιτών (civitas στα λατινικά, πόλις στα αρχαία ελληνικά) που απευθείας, πρόσωπο με πρόσωπο αποφασίζουν για τα κοινά, για όσα ανήκουν σε όλους και όχι ως ένα νεκρό, άψυχο άθροισμα κτιρίων, πάρκων και δρόμων (urbs).

2) Ο υπουργός-υπηρέτης των μεγάλων εργολαβικών συμφερόντων έχει κατ' επανάληψη επιτεθεί στο ΣτΕ ενώ επιχείρησε να το παρακάμψει στην υπόθεση της εκτροπής του Αχελώου, φέρνοντας τροπολογία στη βουλή (Ιούλιος 2006) για να εγκριθούν οι περιβαλλοντικοί όροι του φραωνικού έργου.

Μαθητές και μαθήτριες ON AIR

...αντιμετωπίσαμε τραμπουκισμούς από τον διευθυντή του σχολείου μας. Να μας απειλεί όταν εκφράζουμε ελεύθερα τις απόψεις μας, ότι θα καταγγείλει ή ότι θα κινηθεί ποινικά ή ότι θα μιλήσει με τους γονείς, επειδή είμαστε ανήλικοι. Όποιος εκφράζει την γνώμη του ελεύθερα και δημόσια θα πρέπει να καταγγέλλετε και να δημιουργούνται προβλήματα στο σπίτι του, στην οικογένειά του.

… είμαστε μαθητές.. διεκδικούμε τα δικαιώματά μας και δεν υποκινούμαστε από κανένα κόμμα.

Καταγγελία μαθήτριας από το 1ο Λύκειο (τηλεφωνική παρέμβαση)

… αντιεξουσιαστικές απόψεις δεν χωρούν στο σχολείο ΜΟΥ .. που ο συγκεκριμένος κύριος (διευθυντής) δεν έχει καταλάβει ότι είναι ο κλειδοκράτωρ σε ένα σύστημα που αποτελεί την κοινωνία την δική μας, των 17 ετών στην οποία ζούμε όλη μέρα. Αυτή πρέπει να μας μάθει πως να φερόμαστε, αυτή πρέπει να μας δώσει τις αρχές που θα χρειαστούμε και όχι αρχές για να υπακούσουμε αλλά αρχές για να αντισταθούμε ..
.. έχουμε θυμό, έχουμε οργή, έχουμε δικαιώματα που θέλουμε να υπερασπιστούμε και όσο προσπαθούν να καταπνίγουν αυτές τις εξεγέρσεις δεν έχουν καταλάβει ότι τόσα χρόνια προκαλούν το αντίθετο. Είμαστε παιδιά αν δεν διεκδικήσουμε εμείς τα δικαιώματά μας και δεν προσπαθήσουμε εμείς για το μέλλον μας δεν θα το κάνει κανείς για εμάς, όπως δεν το έκανε κανείς μέχρι τώρα για εμάς.

Προφανώς θα έρθουν τα κόμματα να μας προσεγγίσουν και να μας πλησιάσουν, αντιστεκόμαστε και σε αυτό, δεν υποκινούμαστε από κάποιο πολιτικό κόμμα, δεν είμαστε φερέφωνα κανενός πολιτικού, είμαστε μαθητές και διεκδικούμε δικά μας δικαιώματα.

Μαθητές από 1ο Λύκειο

... πρέπει όσοι μαθητές είναι στις καφετέριες να βγούνε στους δρόμους, τώρα είναι η ώρα για κοινωνική εξέγερση, θα αρχίσει από θεμέλια της κοινωνίας που είναι το σχολείο.
.. κάτι έγινε και ''μπερδεύτηκαν'' εκεί γιατί το ίδιο φυλλάδιο του συντονιστικού την επόμενη μέρα από κάτω έγραφε ΚΝΕ, πρέπει να έγινε κάποιο ''λάθος'' στο τυπογραφείο

Μαθητής από 1ο Λύκειο

Δεν θέλουμε χειραγώγηση από κανέναν είμαστε χειραφετημένα άτομα, είμαστε ελεύθερα άτομα με απόψεις δικές μας, δημοκρατικές. Προσπαθούμε αυτή την στιγμή να σας δώσουμε μια εικόνα του τι γίνεται, γιατί προφανώς ούτε τα μέσα ούτε οι υπεύθυνοι όλης αυτής της κατάστασης σας δίνουν την σωστή εικόνα. Ζούμε σε μια εποχή όπου η κοινωνία μας, που είναι το σχολείο χειραγωγείται από καθηγητές που φοράνε την στολή του καθηγητή, που προσπαθούν με τραμπουκισμούς και ανάλογες συμπεριφορές να καταλύσουν κοινωνικές εξεγέρσεις και κοινωνικά κινήματα.. Έχουμε λόγο. Ξέρουμε τι γίνεται. Έχουμε άποψη, διεκδικούμε πράγματα και απλώς ζητάμε να μας πάρετε στα σοβαρά. Είμαστε πολύ πιο συνειδητοποιημένοι από ότι εσείς νομίζετε. Έχουμε καθαρή εικόνα του τι γίνεται και το μόνο που κάνουμε είναι να προσπαθούμε να την ανατρέψουμε και το μόνο που θέλουμε είναι η αλληλεγγύη όλων.

Μαθητής από 1ο ΕΠΑΛ (Πολυκλαδικό)

Το όπλο δεν το κρατά ποτέ ο ίδιος ο δολοφόνος, το χέρι του συγκεκριμένου αστυνομικού δεν το όπλισε ο καθένας, το όπλισε η εξουσία. Έχει δικαίωμα το κάθε παιδί να σε βρίσει γιατί είναι εξαγριωμένο, έχει οργή μέσα του, έχει μίσος για εσένα και γι' αυτό που αντιπροσωπεύεις.

Μαθήτρια από 1ο Λύκειο

Επιτέλους σταματήστε να κλαίτε για τζάμια και ζημιές τα λεφτά έρχονται και παρέρχονται, αυτά θα φτιαχτούν και πάντα θα φτιάχνονται το παιδί όμως δεν γυρνάει πίσω..

Μαθητής

Το κράτος είναι επικίνδυνο για την δημόσια υγεία

Μαθητής

Δευτέρα 8/12/2009

..και επιτέλους να συλλάβει κάποιος τον κύριο Κούγια, αυτός ο άνθρωπος είναι επικίνδυνος για την κοινωνία.

Μαθητής

Ο ρόλος του δεκαπενταμελούς έχει μετατραπεί σε μια μορφή εξουσίας, που τα μέλη του και ο πρόεδρος παίρνει αποφάσεις μόνοι τους.
Το δεκαπενταμελές εάν δεν μπορεί να αλλάξει μορφή θα ήταν καλύτερο να καταργηθεί. Να υπάρχει εκπροσώπηση από όλους. Γενικές συνελεύσεις και όχι συνελεύσεις του δεκαπενταμελούς μόνο. Γιατί όπως παρατηρήθηκε και στις φετινές καταλήψεις το δεκαπενταμελές τάσσεται υπέρ των διευθυντών και μαζί τους προσπαθούν να ρίξουν την γενική άποψη. Οπότε το συμπέρασμα είναι ότι εάν δεν μπορούν να μας δώσουν δημοκρατική παιδεία, να μην μας βάζουν ως πρόσχημα ένα δεκαπενταμελές για να λένε το πολίτευμά τους δημοκρατία.

Μαθητές

Είμαι κατά των παρελάσεων. Στην ουσία είναι φασιστικές εκδηλώσεις και μας επιβάλλουν να παρελάσουμε για το ελληνικό έθνος. Αυτό το πανηγύρι με τις σημαιούλες τις ελληνικές, ζήτω το έθνος, ζήτω η Ελλάδα, δεν με αντιπροσωπεύει. Βρισκόμαστε σε μία χώρα που τα πάντα γίνονται σε βάρος μας και σε κάθε εθνική εορτή πρέπει να την επευφημούμε κιόλας, δεν μπορώ να το κάνω εγώ αυτό.
Αυτό το φασιστικό πανηγύρι δεν γίνεται σε καμία χώρα της Ευρώπης, μόνο στην Ελλάδα γίνεται. Γιατί αυτά τα μπουμπούκια οι πολιτικοί θέλουν να δείξουν στον κόσμο ότι οι μαθητές είναι ενεργοί στρατιώτες τους.

Μαθητής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Βάσω Νάση

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ

Το κράτος φόνευσε. Και «έμελλε» αυτός ο φόνος να ξεχωρίσει από δεκάδες άλλες κρατικές δολοφονίες των τελευταίων ετών και να στιγματιστεί ως η θρυαλλίδα μιας χιλιομπαλωμένης και επιμελώς αποσιωπούμενης κοινωνικής σύγκρουσης. Οι εκκλήσεις για ψυχραιμία και προσκόλληση στην τεχνητή ομαλότητα και ασφάλεια, έπεσαν στο κενό. Και είναι τέτοιες οι στιγμές που είτε θα συναινέσουμε και θα ψελλίσουμε θεωρίες συνομωσίας και δηλώσεις νομιμοφροσύνης (όπως οι γραφικότεροι των γραφικότερων της επίσημης πολιτικής σκηνής), είτε θα κραυγάσουμε για τα αυτονόητα:

Η σύγχρονη βαρβαρότητα των κρατούντων δεν ήταν ποτέ διακριτική, παρά μόνο για τους προνομιούχους και τους στρουθοκαμηλιστές. Η ιστορική συγκυρία μέσα στην οποία ξέσπασε αυτή η κοινωνική διεκδίκηση, ουσιαστικά μιας ζωής άξια να τη ζει κανείς, συναντά το κράτος τη στιγμή που οι μύθοι-θεσμοί που το νομιμοποιούσαν στη συνείδηση της κοινωνίας ως κράτος δικαίου καταρρέουν και μεταβάλλεται σε κράτος κατασταλτικής-στρατιωτικής υπεροχής έναντι της κοινωνίας. Γίνεται ξεκάθαρη η καταλήστευση του κοινωνικού πλούτου με τη διάψευση της κοινωνικής ασφάλισης, του δημοσίου χαρακτήρα της εκπαίδευσης και το ξεπούλημα του δημοσίου χώρου στα αστικά κέντρα όπως το ζούμε και στα Γιάννενα. Το κράτος στηρίζεται στο ψευδές κοινωνικό προσωπείο του «εγγυητή» και προστάτη έναντι των ανεξέλεγκτων οικονομικών ελίτ αλλά και του σκοτεινού «εσωτερικού εχθρού. Όταν όμως το μονοπώλιο του νόμιμου λόγου που κατέχει το κράτος σπάει, η παρέκκλιση από τη νομιμότητα που επιβάλει η κυριαρχία είναι πλέον αυτονόητη ενώ η εξέγερση μονόδρομος.

Η απάντηση στη δολοφονία Γρηγορόπουλου που εκτινάχθηκε από τεράστιο μέρος της κοινωνίας, όχι μόνο δεν μπορεί να συμψηφιστεί με τη Βία που το κράτος παράγει, αλλά είναι πέρα και πάνω από αυτή. Κρυφοκοιτάζει αλλού, προς το βασίλειο της ελευθερίας. Οι ένστολες συμμορίες του κράτους, στην καλύτερη περίπτωση, συντηρούν αγκομαχώντας τη σημερινή αθλιότητα. Τα κοινωνικά αντανακλαστικά, ακόμα και στην πιο αυθόρμητη και καταστροφική τους μορφή, ψηλαφίζουν καταστάσεις άλλες, μελλοντικές, που από τη στιγμή βέβαια που ψηλαφίζονται είναι πιο παρούσες και από το τώρα.

Θα οργιστούμε. Έχουμε κάθε λόγο. Θα μισήσουμε. Και όποτε χρειαστεί θα καταστρέψουμε. Αλλά μισώντας, μισώντας την αθλιότητα, την αδικία και το σύγχρονο θορυβώδες μηδέν, πρέπει και να αγαπήσουμε. Να ξαναγαπήσουμε πρώτα από όλα τους εαυτούς μας και έπειτα τις δυνάμεις μας. Τη δύναμη των κοινωνικών ατόμων να αποφασίζουν για την ίδια τη ζωή. Τη δύναμη, όχι την εξουσία! Αυτή δεν αγαπά ούτε τον εαυτό της πλέον. Στέκεται εκεί, προκλητικά γυμνή και εύθραυστη σε ένα θλιβερό αγώνα αυτοαναπαραγωγής… αναμένοντας τα κατάλληλα χτυπήματα!

Με τον κίνδυνο να φανφαρολογούμε (σε μια τόσο πρώιμη και εύθραυστη φάση), θα πούμε ότι έφτασε η στιγμή να επιθυμήσουμε να αναδυθούν τα στοιχεία εκείνα, τα σχεδόν ερωτικά, που μπορεί να υποβόσκουν σε ένα εξεγερτικό γεγονός. Μόνο κακό δεν θα μας κάνει η υποψία ότι αυτή τη φορά μορφοποιείται κάτι διαφορετικό, κάτι το θετικό, μια κατάφαση μέσα από την αναπόφευκτη άρνηση.

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΦΑΣΗ

. Αφαιρώντας εξουσία και επιχειρήματα από το κράτος και τους κυρίαρχους θεσμούς, να προσθέσουμε δύναμη και πολιτική ουσία στις δικές μας ελεύθερες και ανταγωνιστικές δομές που, άμεσα συγκρουόμενες με τις σύγχρονες επιλογές της κυριαρχίας, θα αναδεικνύουν εικόνες αυτονομίας. Λαϊκές συνελεύσεις σε κατειλημμένα δημόσια κτίρια που απονοηματοδοτούν το θέατρο των Δημοτικών συμβουλίων. Μαζικά αμεσοδημοκρατικά συντονιστικά καταλήψεων σε αντίθεση με τα διαχωρισμένα πρυτανικά και διοικητικά συμβούλια. Οι κάτοικοι του Καρβουναρίου, της Λευκίμμης και του Ελληνικού αγέρωχοι απέναντι στον εντεταλμένο στρατό κατοχής. Το αυτοοργανωμένο κίνημα των κρατουμένων που διεκδικεί με πολιτικά αιτήματα την αξιοπρέπειά απέναντι στην πραγματικότητα του τιμωρητικού χαρακτήρα των φυλακών. Να δημιουργήσουμε λοιπόν δημόσιους χώρους διαλόγου που θα αρνούνται από τη μαφία κράτους - κεφαλαίου το μονοπώλιο στην πολιτική απόφαση και θα διεκδικούν το αυτεξούσιο της κοινωνίας μέσα από την αυτοοργάνωση και την άμεση δημοκρατία…

Υ.Γ. Κάποιοι νεώτεροι, ίσως να μην πτοηθούμε από μια ενδεχόμενη αποφόρτιση αυτού του πολιτικού κινήματος που γεννά ο Δεκέμβρης, σε εκλογικές π.χ. δεξαμενές. Ας αναρωτηθούν όμως και οι υπόλοιποι, πόσο γερά νεύρα θα έχουν την επόμενη φορά; Στον επόμενο εξοστρακισμό της λογικής; Τί περιθώρια υπάρχουν για να αναθέτουμε το «άπιαστο» σε επόμενες γενιές ή "πιο ώριμες συνθήκες";

ΝΕΦΕΛΗ ΘΑΛΑΣΣΗ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ
ΘΑΝΟΣ ΝΕΔΕΛΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΤΕ, ΚΑΠΩΣ – ΚΑΠΟΥ – ΚΑΠΟΤΕ Ή ΤΩΡΑ;;;

Η συνεργασία κράτους-κεφαλαίου με σκοπό τη διαιώνιση της μαύρης εργασίας, των συνθηκών εργασίας-δουλείας για τους μετανάστες, της "νομιμοποιημένης" καταπίεσης των αφεντικών (π.χ. κάμερες στους εργασιακούς χώρους κ.α.), του δικαιώματος αυτών για απολύσεις και περικοπές με περίσσια αυθαιρεσία είναι λίγα από τα παραδείγματα της σκληρής πραγματικότητας στους εργασιακούς χώρους.

Είναι μια πραγματικότητα που τη βιώνουν οι περισσότεροι εργαζόμενοι ανά τον κόσμο και βέβαια η πόλη των Ιωαννίνων δεν θα μπορούσε να αποτελεί την εξαίρεση.

Όλοι μας έχουμε βρεθεί μάρτυρες κι ακόμα περισσότερο θύματα καταπίεσης στους εργασιακούς μας χώρους. Περιστατικά, όπως επιβολή προστίμου σε εργαζόμενο γνωστού γυράδικου της πόλης, με τη δικαιολογία ότι μπήκε με τσιγάρο στο μαγαζί. Περιστατικά, όπως το να ζητάς ασφάλιση και να σου "παραχωρείται" μια part-time ασφάλιση ως ένδειξη καλοσύνης από το αφεντικό. Η τοποθέτηση κάμερας με την δικαιολογία του να ελέγχει το αφεντικό ποιος δουλεύει "σωστά" με βάση την κρίση του ιδίου και πολλές φορές με την συγκατάθεση κάποιων εργαζομένων. Καταπτυστες συμβάσεις εργασίας, οι οποίες νομιμοποιούν στην ουσία τη μαύρη εργασία, αφού δεν παρέχουν τίποτα από τα κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων. Ντροπιαστικά ωράρια με πενιχρούς μισθούς για τους μετανάστες - εργαζόμενους.

Και η στάση μας ποια είναι; Μήπως το να κατέβουμε στην πορεία της εργατικής Πρωτομαγιάς και όλον τον υπόλοιπο χρόνο να είμαστε "καλοί" εργαζόμενοι, οι οποίοι εναποθέτουν τις ελπίδες τους ως προς την αλλαγή αυτής της σκληρής πραγματικότητας στους γνωστούς "εργατοπατέρες"; Μήπως η αποδοχή αυτής της πραγματικότητας ως μη αναστρέψιμη; Μήπως κάποια αντίσταση που παραμένει στα στενά όρια της "κλίκας"; Ή μήπως μια αυθόρμητη σύσταση ομάδας ατόμων , η οποία θα έχει πρόσωπο, και η οποία θα προβεί σε μια κατά μέτωπο αντίσταση με τα γενναιόδωρα αφεντικά μας;

Είναι πλέον δεδομένο ότι κάτι πρέπει να αλλάξει. Το ερώτημα είναι πότε; Ας αναλογιστούμε όλοι μας αν η απάντηση που μας καλύπτει είναι: Ποτέ(;), είναι Κάπως – Κάπου – Κάποτε(;) ή Τώρα(;)...

Α. Δέλλας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΗ.... ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Στις 22 Δεκέμβρη, η Κωνσταντίνα Κούνεβα, γενική γραμματέας της Παναττικής ένωσης καθαριστριών και οικιακού προσωπικού, δέχτηκε δολοφονική επίθεση με βιτριόλι στο πρόσωπο και στα εσωτερικά όργανα της.

Η Κωνσταντίνα, μετανάστρια από τη Βουλγαρία, δούλευε στον ΗΣΑΠ μέσω της ΟΙΚΟΜΕΤ. Η ΟΙΚΟΜΕΤ είναι εταιρεία επινοικίασης εργαζομένων, ιδιοκτησίας του Νικήτα Οικονομάκη στελέχους του ΠΑΣΟΚ, που αναλαμβάνει εργολαβικά τον καθαρισμό δημόσιων κτιρίων .

Η εργάτρια, μετανάστρια έγινε στόχος, λόγω της έντονης συνδικαλιστικής της δράσης μέσω του σωματείου που συμμετείχε. Πλήρωσε το θάρρος και τη συνεχή αντίσταση της στον εργασιακό μεσαίωνα και στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Στάθηκε απέναντι και πάλεψε με αξιοπρέπεια για αξιοπρέπεια, ενάντια στο σύγχρονο δουλεμπόριο που βαπτίζεται «ενοικίαση εργαζομένων», στους εκβιασμούς (μεταθέσεις, απολύσεις- «μαύρες λίστες») της εργοδοσίας, στη σιωπή ΓΣΕΕ, εργατικών κέντρων και κάθε θεσπισμένου συνδικαλιστικού φορέα, διεκδικώντας τα αυτονόητα εργασιακά της δικαιώματα και κατά κύριο λόγο την ένταξη του τομέα της στα βαρέα και ανθυγιεινά.

Η εργοδοσία μη μπορώντας να σταματήσει αυτή την έντονη συνδικαλιστική της δράση, κατάφυγε σε διάφορους τρόπους εκφοβισμού όπως απειλητικά ανώνυμα τηλεφωνήματα, μεταθέσεις, εκβιασμοί απολύσεων και απόλυση της μητέρας της. Αποκορύφωμα η δολοφονική επίθεση από πληρωμένους μπράβους με βιτριόλι στο πρόσωπο και στα εσωτερικά της όργανα, μετά τις επίμονες διεκδικήσεις της ίδιας και συναδελφισσών της για το δώρο των Χριστουγέννων. Αποτέλεσμα να χάσει την όραση από το ένα της μάτι, εγκαύματα στο πρόσωπο, προβλήματα στο αναπνευστικό σύστημα και σε άλλα ζωτικά της όργανα.

Οι εστίες πολέμου πλέον ορατές όσο ποτέ : κρατικές δολοφονίες, εργοδοτική τρομοκρατία, εργατικά «ατυχήματα», εργασιακός μεσαίωνας, ένταση καταστολής, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, αντιτρομοκρατικές και αντιμεταναστευτικές νομοθεσίες, παρακρατικές επιθέσεις, δολοφονίες μεταναστών. Η απάντηση έχει ήδη δοθεί «η αλληλεγγύη όπλο των λαών, πόλεμος στο πόλεμο των αφεντικών....».

Καββαδία Εμυ
Σκανδάλου Ειρήνη

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΑΡΥΠΙΔΗΣ

Στις 19/12/08 οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο επεξεργασίας ελαστικών ακριβείας «Καρυπίδης ΑΒΕΕ» προβαίνουν σε επίσχεση εργασίας σταματώντας έτσι την παραγωγή και μπλοκάροντας την διακίνηση των εμπορευμάτων. Στην επίσχεση συμμετέχουν 67 από τα 75 άτομα, όλοι όσοι εργάζονται στην παραγωγή πλην του διοικητικού προσωπικού. Βασικό αίτημα των εργαζομένων η άμεση καταβολή των μισθών τους. Τους οφείλονται μισθοί από 2 έως 8 μήνες και δεν τους δίνονται με το πρόσχημα της χρεοκοπίας και την εξόφληση άλλων υποχρεώσεων. Γίνονται παζάρια για την καταβολή ενός μέρους των χρημάτων,με διαμεσολαβητή τον Δ.Μπαράτσα πρόεδρο του Επιμελητηρίου, ώστε να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις. Μεταξύ των αιτημάτων των εργαζομένων είναι οι καλύτερες συνθήκες υγιεινής καθώς καταγγέλλουν τις δυσμενείς συνθήκες κάτω από τις οποίες εργάζονται (για παράδειγμα δεν υπάρχει εξαερισμός με αποτέλεσμα την παραγωγή αναθυμιάσεων). Επίσης ζητούν την καλυτέρευση των συνθηκών διαβίωσης των εργαζόμενων μεταναστών οι οποίοι μένουν στοιβαγμένοι σε αποθήκες με τις οικογένειές τους, την κατάργηση των καμερών «ασφαλείας» ώστε να σταματήσει η καθημερινή παρακολούθηση τους, την τήρηση της νομοθεσίας που αφορά τις άδειες, τους μισθούς και τα ρεπό, τον εξοπλισμό των εργαλείων από το ίδιο το εργοστάσιο καθώς οι εργαζόμενοι είναι αναγκασμένοι να τα αγοράζουν μόνοι τους.

Στις 8/1/09 οι εργαζόμενοι συνεχίζοντας τον αγώνα τους και έξω απο το εργοστάσιο διαδηλώνουν στο κέντρο των Ιωαννίνων. Τελικά η επίσχεση λήγει στις 21/1 με την καταβολή των χρημάτων.

Ο Καρυπίδης δεν είναι μεμονωμένο γεγονός: στη βιομηχανική περιοχή συντελείται ένα καθημερινό έγκλημα εργοδοτικής αυθαιρεσίας όπου μέσω απειλών και τραμπουκισμών οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να υπομένουν καθημερινά. Τα γεγονότα αυτά μας αφορούν όλους καθώς είναι πτυχές του πολέμου που διεξάγει η εξουσία απέναντι στην κοινωνία τρομοκρατώντας, καταστέλλοντας και δολοφονώντας οποιαδήποτε μορφή αντίστασης με αποκορύφωμα το πρόσφατο περιστατικό της επίθεσης στην Κ. Κούνεβα.

Όλο αυτό το καθεστώς του εργασιακού μεσαίωνα που επιβάλει η μαφία κράτους και κεφαλαίου νομιμοποιείται στο όνομα της περιβόητης «ανάπτυξης», δηλ. στο όλο και αυξανόμενο κέρδος που καρπώνεται το κεφάλαιο από τη μείωση του κόστους παραγωγής που τελικά χρεώνονται οι εργαζόμενοι. Είναι, με λίγα λόγια, η βαρβαρότητα που επιβάλλει ο καπιταλισμός η οποία μπήκε στο στόχαστρο των εξεγερμένων του Δεκέμβρη θέτοντας το πρόταγμα ενός άλλου κόσμου που είναι εφικτός...

Ευγενία Κ.

ΕΞΩ ΤΑ ΜΑΤ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Το τέλος της «ανάπτυξης»

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ποιος ρυπαίνει καθημερινά είκοσι χρόνια τώρα τον Καλαμά; Ποιος ευθύνεται για τον αργό θάνατο της Παμβώτιδας και του Αμβρακικού; Ποιος αποξήρανε τέλη δεκαετίας ’50 τη λίμνη της Λαψίστας αποκόπτοντας την υπόγεια επικοινωνία των νερών στο λεκανοπέδιο; Ποιος ρυπαίνει τον άνω ρου του Αράχθου, ποιοι ανυποχώρητα (γιατί άραγε;) επιθυμούν να φτιάξουν ακόμη ένα φράγμα στο συγκεκριμένο ποτάμι καταστρέφοντας οριστικά οικοσυστήματα, μνήμες, τοπικούς πολιτισμούς; Ποιοι βλέπουν τα σκιερά δάση και τις δαντελένιες ακτές ως ακόμη ένα μέσο για να κερδοσκοπήσουν στο όνομα του τουρισμού και της ‘ανάπτυξης’ των συγκριτικών πλεονεκτημάτων του τόπου;

Δεν μας αφορούν ακριβώς σε αυτό το κείμενο τα ονόματα των υπευθύνων γιατί πολύ απλά όλοι τους, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, υπήρξαν και είναι ακόμη οι θεσμικοί εκφραστές και συνάμα οι απλοί εκτελεστές, με τη δύναμη που τους δίνει η εξουσία τους, μίας συγκεκριμένης λογικής, μίας επιθετικής πολιτικής ενάντια στην κοινωνία και τη φύση, της λογικής της ‘Ανάπτυξης’.

Και αντικρίζουμε σήμερα όλοι καθημερινά τις συνέπειες αυτής της λογικής, αυτού του μύθου ο οποίος αντλεί, κατά τη γνώμη μας, τις ρίζες του στην εποχή που ακολούθησε την εμφάνιση της πολυδαίδαλης σκέψης του Διαφωτισμού όταν όλοι μιλούσαν και πίστευαν στην τάχα απελευθερωτική δύναμη της ‘προόδου’.

Η φύση έπρεπε να κυριαρχηθεί, να υποταχθεί στον ψυχρό ορθολογισμό, να συμβάλλει στην αύξηση του ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν), να γίνει μέγεθος μετρήσιμο (άρα και ελέγξιμο), εχθρός και όχι σύμμαχος της ανθρώπινης δημιουργίας. Σε αυτή τη λογική μας ανήκει, δεν της ανήκουμε. Αυτό το σκεπτικό οφείλουμε να αντιστρέψουμε.

Με τον ίδιο τρόπο, στη βάση αυτής της αντίληψης που θέλει τη φύση ένα ‘βασίλειο της αναγκαιότητας’ για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Μαρξ, το ίδιο έπρεπε να συμβεί με την κοινωνία, να ελέγχεται και κάποιοι να κυριαρχούν αφού το ίδιο συμβαίνει και στη φύση: ‘το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό’. Μόνο που ξεχνούν όσοι κυριαρχούν ότι αυτό είναι ένας μηχανισμός διατήρησης και παραπέρα διαφοροποίησης του οικοσυστήματος.

Φτάσαμε, λοιπόν, σήμερα να έχουμε μία βιομηχανική περιοχή όπου επιχειρήσεις θησαυρίζουν χρόνια φτιαγμένες πολλές από αυτές στο όνομα του (κομματικά χειραγωγούμενου) συνεταιριστικού κινήματος ρυπαίνοντας ανεξέλεγκτα, εκβιάζοντας καθημερινά τους εργαζόμενους, ταΐζοντας τους καταναλωτές τροφή κυριολεκτικά πλαστική. Είναι απαλλαγμένα άραγε από μεταλλαγμένη τροφή τα κοτόπουλα που τρώμε ή είναι εντελώς καθαρό το γάλα που πίνουμε ή οι πρωτεΐνες που τρώνε τα μικρά παιδιά;

Σε ό,τι αφορά τη λίμνη δεν απέχουμε πολύ από αυτό που περιέγραψε εύστοχα ο Ηλίας Πετρόπουλος : ‘Τα Γιάννενα και η Καστοριά θα πεθάνουν όταν οι λίμνες των γεμίσουν σκατά’.

Στον Καλαμά, η εικόνα μιλά μόνη της-πόσο άδικο είχαν τελικά οι κάτοικοι της Θεσπρωτίας που εξεγέρθηκαν το ’88 ενάντια στη ρύπανση του οικοσυστήματος από τα απόβλητα του βιολογικού καθαρισμού των Ιωαννίνων; Πού καταλήγει η λυματολάσπη του συγκεκριμένου βιολογικού καθαρισμού; Τι συμβαίνει εν τέλει με το συγκεκριμένο θέμα; Γίνεται ή δεν γίνεται η διαμάχη των τελευταίων μηνών για το ποιος από τους τοπικούς άρχοντες θα κάνει κουμάντο στο φορέα διαχείρισης ενός βιολογικού καθαρισμού για όλο το λεκανοπέδιο, εάν ποτέ συνδεθεί;

Ποιος ωφελείται από την κακή ποιότητα του πόσιμου νερού (αλήθεια πόσο καιρό έχουν να μας παρουσιάσουν μετρήσεις), αν όχι οι εταιρείες εμφιάλωσης που ελέγχουν ένα δημόσιο αγαθό όπως το νερό;

Πού οδήγησε το μοντέλο της χημικής γεωργίας-κτηνοτροφίας, το μοντέλο της μονοκαλλιέργειας, το οποίο μετέτρεψε τον αγρότη σε δούλο των πολυεθνικών του σπόρου, των λιπασμάτων, των ζωοτροφών, των μεσαζόντων, των κρατικών και επιχειρηματικών καρτέλ;

Ποιος κερδίζει από την κατασκευή φραγμάτων που αποκόπτουν τη φυσική ροή των ποταμών διαταράσσοντας το οικοσύστημα; Πόση ενέργεια χρειαζόμαστε τελικά; Οι εταιρείες θέλουν να μας πείσουν ότι δεν έχουμε ακόμη ‘χορτάσει’, εμείς αναρωτιόμαστε μήπως θα έπρεπε πρώτα να αποφασίσουμε πόση χρειαζόμαστε και από ποιες πηγές (λιγνίτης τέλος, κύριοι!). Τα μικρά υδροηλεκτρικά φράγματα που μας προτείνουν θα λειτουργήσουν με βάσει τις νομικές προϋποθέσεις που προβλέπονται ή θα συμβεί ό,τι συμβαίνει στα Θεοδώριανα της Άρτας όπου αυθαίρετα η εταιρεία διακόπτει τη ροή του ποταμού και όταν έρχονται οι ελεγκτές τα έχει όλα καλά καμωμένα;

Πολλά τα ερωτήματα και τα παραδείγματα (σύντομα θα επανέλθουμε). Η ‘ανάπτυξη’ με κάθε επιθετικό προσδιορισμό που μπαίνει μπροστά της (αειφόρος, βιώσιμη, πράσινη, λελογισμένη κ.λπ.) συνεχίζει να γοητεύει τους φορείς της τοπικής εξουσίας (περιφέρεια, νομαρχίες, δημάρχους, κόμματα, παρατάξεις, επιστήμονες, ειδικούς). Τους γοητεύει παρότι το πρόσωπό της γέρασε, παρότι έχει μπήξει γερά τα νύχια της επάνω στο κορμί της φύσης, παρότι η κοινωνία αντιλαμβάνεται τις συνέπειες της.

Ας κρατήσουμε το τελευταίο γιατί η αντικοινωνική πολιτική της αρραγούς συμμαχίας κράτους-εταιρειών δε θα σταματήσει παρά μόνο όταν οι πολίτες υπεύθυνα και αμεσοδημοκρατικά αποφασίσουν οι ίδιοι να υπερασπίσουν το φυσικό πλούτο στο πλαίσιο μίας σύγχρονης οικολογικής συνείδησης που θα απαντά στο ερώτημα: ποιος αποφασίζει; Οι πολίτες ή οι αυτοανακηρυγμένοι προστάτες τους, το κράτος, οι εταιρείες και οι μηχανισμοί τους; Βήματα γίνονται, σύλλογοι προστασίας και κινήσεις πολιτών υπάρχουν, ξεπηδούν, εξελίσσονται, ας τις στηρίξουμε ενεργά. Παντού: Στον Άραχθο, στον Καλαμά, στη λίμνη, στον Αμβρακικό... Παντού...

«είμαστε εδώ, η εξεγερμένη αξιοπρέπεια, η λησμονημένη καρδιά της πόλης»

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΛΑΣΠΟΝΙΚΟΥ

Στην παρούσα φάση της παγκοσμιοποίησης παρακολουθούμε ένα είδος προγραμματισμένης κατανομής του κόσμου και οι ανυπότακτες μειονότητες βλέπουν να παραμερίζονται. Θέλουν να τις βάλουν στην γωνία. Αλλά, τι έκπληξη, ο κόσμος είναι στρόγγυλος και ένα από τα γνωρίσματα της στρογγυλότητας είναι ότι δεν διαθέτει γωνίες για να ξεφορτώνονται τους ανθρώπους που ενοχλούν, για να τους βάζουν στην γωνία, όπως κρύβουν τα σκουπίδια σε μια γωνία για να μην φαίνονται.

Οι αξίες της αγοράς – η αποδοτικότητα, το κέρδος, η αποτελεσματικότητα- επιβάλλονται παντού και αντικαθιστούν δημιουργία, ομορφιά, σοφία, ήθος, δικαιοσύνη, ηθική, εντιμότητα, την κριτική του κόσμου, στο Πόρτο Αλέγκρε συγκεντρώθηκαν οι από κάτω και μοιράστηκαν τις ξεχωριστές τους εμπειρίες) και οι ποικίλες πρωτοβουλίες αντίστασης στην Ευρώπη (Σύνοδος κορυφής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου στην Πράγα, Γένοβα το 2001 ενάντια στην G8, εξεγερμένοι στα παρισινά προάστια) είναι άλλα παραδείγματα.

Τα εξεγερσιακά γεγονότα σε ολόκληρη την Ελλάδα μετά την δολοφονία του Αλ. Γρηγορόπουλου ήταν η αφορμή να ξεχειλίσει το ποτήρι της οργής απέναντι στην κρατική καταστολή και την βαναυσότητα της κοινωνίας της οικονομίας. Η αντίσταση αυτή μέρες τώρα και τα μηνύματα αλληλεγγύης από δεκάδες πόλεις της Ευρώπης Αμερικής, Αυστραλίας, Νότιας Αμερικής και της γειτονικής Τουρκίας, δεν μπορούν να θεωρηθούν ξέχωρα από

βάση του πολιτισμού πάνω στην κοινωνία. Κυριαρχούν επίσης στις αποφάσεις των κυβερνήσεων, διευθύνουν τη λειτουργία των οικογενειών, επιβάλλονται στο σχολείο, βασιλεύουν στα Μ.Μ.Ε.

Σ' αυτό το ξεκίνημα έναντι στην οικονομική παγκοσμιοποίηση δεν είμαστε μόνοι. Βλέπουμε με μεγάλη ελπίδα την συλλογική αφύπνιση στα βουνά των Chiapas στο Μεξικό των εξεγερμένων ιθαγενών (Zapatistas), τους διαδηλωτές το Νοέμβρη του '99 στο Seattle στην πρωτεύουσα της Microsoft, της Boeing, της καρδιάς της υψηλής τεχνολογίας της Αμερικής. Το παγκόσμιο κοινωνικό Φόρουμ στο Πόρτο Αλέγκρε (στον αντίποδα της συνόδου κορυφής του Νταβός όπου συναντιόνται τα αφεντικά την αντίσταση-απάντηση των από κάτω στην ολοκληρωτική επιβολή των καπιταλιστικών αξιών σε όλες τις πτυχές της ίδιας της ανθρώπινης ύπαρξης φωνάζοντας για ελευθερία, ισότητα, δικαιοσύνη.

Παραφράζοντας τα λόγια του εξεγερμένου υποδιοικητή Marcos

«είμαστε εδώ, η εξεγερμένη αξιοπρέπεια, η λησμονημένη καρδιά της πόλης»

«Ιωάννινα, δεν ήρθαμε για να σου πούμε τι να κάνεις, δεν ήρθαμε να σε οδηγήσουμε οπουδήποτε, ήρθαμε να σου ζητήσουμε ταπεινά, με σεβασμό, να μας βοηθήσεις, εμάς που έχουμε το χρώμα της γης»

«είναι καιρός να πάψει πια αυτή η κοινωνία να αποτελεί ντροπή, είναι η ώρα των λαών».

ΧΩΜΑΤΕΡΕΣ ΜΕ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Το καπιταλιστικό σύστημα είναι φτιαγμένο για να παράγει. Παράγει αγαθά, παράγει υπηρεσίες, παράγει όμως και σκουπίδια. Σκουπίδια, η διαχείριση των οποίων, από τη στιγμή που έφυγε από τα χέρια της κοινωνίας, έγινε χρυσάφι στα χέρια του κεφαλαίου και των εξουσιαστών. Αυτό ασφαλώς, έγινε σε βάρος των ανθρώπων και της φύσης.

Σε παγκόσμιο επίπεδο το «εμπόριο» των απορριμμάτων, έχει φτάσει σε παρόμοια επίπεδα με το εμπόριο όπλων και φαρμάκων. Προφανώς κράτος και κεφάλαιο προσεγγίζουν αυτό το λεπτό θέμα ως μια ακόμα ευκαιρία να διογκώσουν τα πλούτη τους. Επιλέγουν λύσεις καταστροφικές για το περιβάλλον και ευνοϊκές για τα συμφέροντα τους. Στα Γιάννενα το νιώσαμε αυτό στις 15/10/08, όταν 19! διμοιρίες των ΜΑΤ επιστρατεύτηκαν για να επιβάλουν την κατασκευή του ΧΥΤΑ, η αλλιώς μιας μακιγιαρισμένης χωματερής, στο ελληνικό. Ουσιαστικά σκοπός ήταν η υποστήριξη της εταιρίας Spider του κ.Πέτσιου.

Δεν έχει και πολλή ουσία να αναφερθούμε σε εναλλακτικές μορφές διαχείρισης των απορριμμάτων (ανακύκλωση κ.τ.λ.), γιατί η μόνη λύση στο μεγάλο αυτό πρόβλημα είναι η πιο απλή. Δεν αρκεί απλά να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Αν δεν περάσουμε από την κουλτούρα της υπερ-κατανάλωσης σε μια κουλτούρα που θα σέβεται το περιβάλλον και τον άνθρωπο καμία τεχνολογία και καμία «πράσινη ανάπτυξη» δεν θα μας σώσουν…

ΣΠ. ΔΟΥΚΑΣ

ΕΝΑ ΚΛΙΚ…κατά δω

http://polites-sto-dromo.blogspot.com/
Κίνηση πολιτών στην Πτολεμαΐδα που απορρίπτει έμπρακτα το θανάσιμο δίλημμα «ανάπτυξη ή θάνατος»

http://lithanthrakas.wordpress.com/
Πολίτες κατά του ρυπογόνου λιθάνθρακα με σαφή άποψη υπέρ ενός ενεργειακού σχεδιασμού που θα υπηρετεί την κοινωνία και όχι τους αδίστακτους παραγωγούς ενέργειας

http://xyta-lefkimis.blogspot.com/
Οι κρατικές-επιχειρηματικές μεθοδεύσεις να επιβληθεί ΧΥΤΑ στη μαχόμενη νότια Κέρκυρα και η αποδόμηση των μεταλλαγμένων χωματερών που βαπτίζονται ΧΥΤΑ

http://stigalaria.wordpress.com/
Εναλλακτική πληροφόρηση από μία σελίδα που ξεκίνησε από τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2006 και μετά

http://polites4oassi.blogspot.com/
Η ξεκοιλιασμένη Όαση να αποδοθεί τώρα στους πολίτες και να μετατραπεί σε ελεύθερος, δημόσιος, κοινωνικός χώρος

http://nalambis.blogspot.com/
Μία ελεύθερη ματιά στα τοπικά δρώμενα με την υπογραφή ενός αειθαλή παρατηρητή

http://peravre.blogspot.com/
Χιούμορ, πλούσιο φωτορεπορτάζ και γνώμη για τα ζητήματα των Ιωαννίνων σε ένα μπλογκ που εξελίσσεται σε διαδικτυακό χώρο δημόσιου διαλόγου

http://plastikarts.blogspot.com/
Οι φοιτητές του τμήματος Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης

http://ambrakikos_sos.blogspot.com/
Οι πολίτες του Αμβρακικού ενεργούν για να σώσουν τον πληγωμένο από τα κέρδη κλειστό κόλπο

www.resistance2003.gr
Η ιστοσελίδα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

http://anti-texni.blospot.com/
Για μία ριζοσπαστικοποίηση του αισθητικού λόγου

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΟΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ

Βάρκιζα τέλος!

Το ίδιο θα συνεχίσει να κάνει και μέχρι το επόμενο μεγάλο γεγονός. Εμείς όμως έχουμε πει: *Βάρκιζα τέλος*!

Στην εξέγερση του Δεκέμβρη έκπληξη προκάλεσε σε πολλούς η στάση του ΚΚΕ. Σε εμάς καθόλου. Συνέχισε με συνέπεια την πολιτική που ακολουθεί τόσα χρόνια, να στηρίξει το καθεστώς. Αυτός είναι ο ρόλος του και τον παίζει πολύ καλά.

Τα ίδια έλεγε και το Νοέμβρη του '73, όταν αποκαλούσε προβοκάτορες τους καταληψίες του Πολυτεχνείου, γιατί τους χαλούσε τα σχέδια μαζί με τους άλλους πολιτικούς της εποχής για μετάβαση από τη χούντα σε κοινοβουλευτισμό, με το σχέδιο της λύσης Μαρκεζίνη, χωρίς κλυδωνισμούς για το καθεστώς και απρόβλεπτες κοινωνικές εκρήξεις, που πάντα φοβάται το σύστημα μη φτάσουν στη συνολική αμφισβήτησή του.

Συνέχισε τα πρώτα χρόνια της λεγόμενης μεταπολίτευσης να μπαίνει φραγμός σε όποιους αγώνες προσπάθησαν να δημιουργηθούν από τα κάτω και είχαν προοπτική να εξελιχθούν σε άγριες απεργίες. Με τους μηχανισμούς που είχε δημιουργήσει πρωταγωνιστούσε στην εκτόνωση καταστάσεων στις οποίες η κοινωνία έβγαινε στο προσκήνιο.

Να θυμηθούμε τις απεργίες στα εργοστάσια εκείνη την εποχής, τους οικοδόμους, στη ζώνη του Περάματος, στους λιμενεργάτες και ναυτικούς όχι μόνο στο κέντρο αλλά και στην περιφέρεια. Ακόμη τις μεγάλες απεργίες για το λεγόμενο τότε αντεργατικό νόμο του Λάσκαρι. Επίσης, τις καταλήψεις σε σχολές και πανεπιστήμια για τον τότε νόμο πλαίσιο στα τέλη του '70, όπου τα ΚΝΑΤ της εποχής αντικατέστησαν τα τότε ΜΑΤ.

Την ίδια στάση κρατάει και τα επόμενα χρόνια, όπου παίρνει και αυτό ένα μερίδιο εξουσίας μέσα από Δήμους-Εργατικά Κέντρα-Ομοσπονδίες-βιοτέχνες-Επιμελητήρια που νομίζει ότι ελέγχει. Ό,τι καταστάσεις πάνε να δημιουργήσουν συγκρουσιακό χαρακτήρα, μπαίνει στη μέση και δρα σαν πυροσβέστης του συστήματος, να σβήσει εν τη γενέσει τη φωτιά που πάει να ανάψει. Μετέχει και στην Οικουμενική Κυβέρνηση του Τζαννετάκη, όταν ολοκληρώνει και τυπικά τη Βάρκιζα.

Άπειρα τα γεγονότα μέχρι σήμερα όπου οι θέσεις του και η στάσή του πηγαίνουν χέρι-χέρι με το καθεστώς.

Έτσι και στην εξέγερση του Δεκέμβρη φάνηκε η αγωνία του να δώσει χέρι βοηθείας με όποιον τρόπο μπορούσε στους κρατούντες. Η συνεχής λασπολογία του ενάντια στους εξεγερμένους το έκαναν πρώτο θέμα και αγαπημένο παιδί των ΜΜΕ αυτές τις μέρες.

Γη και Ελευθερία

Η ΜΑΜΑ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ &

Ποιοι και με ποιο τρόπο διαχειρίζονται το δημόσιο χρήμα; Πώς λαμβάνονται οι αποφάσεις στο πανεπιστήμιο και σε κάθε χώρο όπου (υποτίθεται ότι) μεταδίδεται γνώση; Ποιους εξυπηρετούν τα κονδύλια της πρυτανείας του πανεπιστημίου Ιωαννίνων με τα οποία ετησίως ενισχύονται οι σύλλογοι φοιτητών και γενικότερα οι φοιτητικές δραστηριότητες (θέατρο, αιμοδοσία, φωτογραφία, ραδιόφωνο, κινηματογράφος);

Το σχήμα Clandestino-ΕΑΑΚ της σχολής Μηχανικών Επιστήμης Υλικών αποκάλυψε πρόσφατα με αδιάσειστα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα ότι το ποσό των 1.600 ευρώ με το οποίο επιχορηγήθηκε για φέτος ο κάθε σύλλογος φοιτητών δόθηκε στο αρχιστέλεχος της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ (Νέα Δημοκρατία) κ. Φ. Παπαγεωργίου ο οποίος μάλιστα είναι απόφοιτος άλλης σχολής (Μαθηματικό) και σήμερα υπηρετεί τη μαμά-πατρίδα. Η μαμά-πρυτανεία δεν έμεινε εκεί: ο ίδιος κύριος, όπως υποστηρίζει το Clandestino, πήρε τα χρήματα που δικαιούνταν άλλες 6 σχολές ενώ τα υπόλοιπα χρήματα πήγαν στη τσέπη του αρχιστελέχους της παράταξης της ΠΑΣΠ Μπέλλου. Οι καταγγελίες για τις υπόλοιπες 12 σχολές μένει να αποδειχτούν εάν βεβαίως η πρυτανεία, ως οφείλει, δώσει στη δημοσιότητα όλα τα στοιχεία, κάτι το οποίο έως τη στιγμή που γραφόταν αυτό το κείμενο δεν είχε συμβεί (μήπως κάτι κρύβουν είναι η ρητορική ερώτηση).

Δεν έχει προφανώς σημασία το ποσό το οποίο εάν αθροιστεί φτάνει τα 21.000 € και εδώ πρέπει να πούμε ότι στοιχεία πρέπει να δοθούν και για όλα τα προηγούμενα χρόνια. Σημασία έχει η πράξη και η αποκάλυψη του ευρύτερου διαπλεκόμενου συστήματος μεταξύ πρυτανικών αρχών-φοιτητικών παρατάξεων-καθηγητών που εξουσιάζουν στα πανεπιστήμια και λυμαίνονται σαν κοράκια ντυμένα με την τήβεννο της αυθεντίας το χώρο της παιδείας. Πολλά τα παραδείγματα, βουίζει ο τόπος, επεκτείνονται στα συγγράμματα, στις εκλογές καθηγητών, στην έρευνα (αλήθεια, ο φάκελος Τεχνολογικό Πάρκο έκλεισε;), στα ευρωπαϊκά προγράμματα αλλά πλέον υπάρχουν στοιχεία χειροπιαστά, έστω από μία υπόθεση παρωνυχίδα. ***Ποιος αποφασίζει, λοιπόν, πραγματικά για τα του πανεπιστημίου; Πώς γίνεται η διαχείριση του δημόσιου χρήματος;*** Όσο διατηρείται το σύστημα της αντιπροσώπευσης σε όλο το εκπαιδευτικό σύστημα (το σύστημα αυτό υπηρετεί στις φοιτητικές συνελεύσεις, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, και η παράταξη που αποκάλυψε την υπόθεση), τα φαινόμενα αυτά θα παραμένουν. Εκτός, εάν φοιτητές, εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι αποφασίσουν να κάνουν βήματα αμεσοδημοκρατίας.

Γ.ΠΑΠ.

ΚΑΠΟΙΟΙ ΥΠΟΨΙΑΣΜΕΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Εν μέσω εξέγερσης το φοιτητικό κίνημα ξυπνάει από το λήθαργο στον οποίο το έχουν υποβάλλει οι φοιτητικές παρατάξεις. Σχολές κλείνουν σχεδόν αμέσως με συνελεύσεις που δεν χρειάστηκαν την συναίνεση των εκλεγμένων φοιτητοπατέρων. Και ενώ όλα φαίνονται να πηγαίνουν εντυπωσιακά καλά, σχεδόν «επαναστατικά», έρχεται η ώρα που ο αγώνας πρέπει να συντονιστεί, να πάρει αποφάσεις και να γίνει μία ακόμα συνιστώσα της κοινωνικής εξέγερσης. Σε κινηματικές διαδικασίες οι θέσεις του φοιτητικού κινήματος διαμορφώνονται στην ανοιχτή συνέλευση του συντονιστικού καταλήψεων. Λέγοντας ανοιχτή εννοούμε ότι ο καθένας μπορεί να μιλήσει και να αποφασίσει ισότιμα με τον οποιονδήποτε άλλον χωρίς απαραίτητα ο δεύτερος να είναι φοιτητής. Δηλ. σε μία τέτοια συνέλευση (ανοιχτή) μπορεί να συνδιαμορφώσει ισότιμα ολόκληρη η κοινωνία. Αυτό τουλάχιστον γινόταν μέχρι και τις τελευταίες φοιτητικές κινητοποιήσεις γιατί οι «σύντροφοι»-φοιτητοπατέρες-κομματάρχες κατάλαβαν ότι οι ανοιχτές διαδικασίες ακυρώνουν τις κομματικές τους γραμμές και βλάπτουν τα κομματικά τους συμφέροντα.

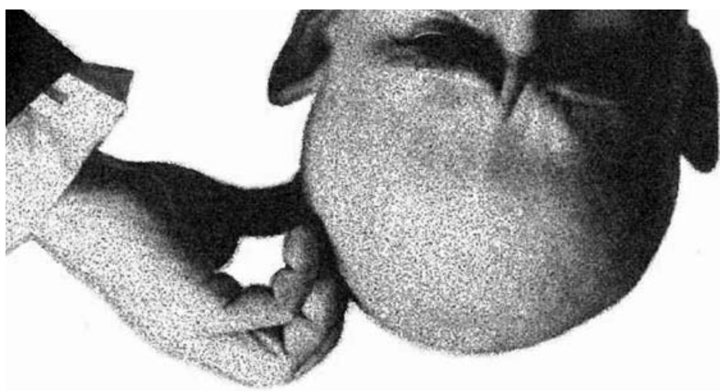
Αποφάσισαν λοιπόν ότι οι θέσεις του φοιτητικού κινήματος πρέπει να είναι το κοινό σύνολο των αποφάσεων των φοιτητικών συλλόγων που, όλως τυχαίως, σε ποσοστό περίπου 99% αποτελούν τις κομματικές γραμμές των φοιτητικών παρατάξεων. Δηλ. προσπαθούν να καπελώσουν το φοιτητικό κίνημα με το να βγάλει το συντονιστικό καταλήψεων κομματικές θέσεις.

Με την κομματική τους πρακτική, όμως, οι «σύντροφοι»-φοιτητοπατέρες-κομματάρχες αποκλείουν την υπόλοιπη κοινωνία από το να συνδιαμορφώσει. Δηλ. σπάνε τις κοινωνικές συμμαχίες ακόμα και με την εργατική τάξη για την οποία θεωρούν ότι είναι το μόνο κομμάτι της κοινωνίας που μπορεί να φέρει νικηφόρο αποτέλεσμα στους κοινωνικούς αγώνες.

Συμπέρασμα των παραπάνω είναι ότι όταν η σφαίρα του μπάτσου σκότωσε τον Αλέξη και τραυμάτισε την ελευθερία όλων μας, η μόνη κοινωνική συναίνεση που έσπασε ήταν αυτή με την εξουσία ενώ δεκάδες κοινωνικές συμμαχίες γεννήθηκαν στις νύχτες και τις μέρες του Δεκέμβρη. Όταν οι εξεγερμένοι του Δεκέμβρη συγκρούονταν με το κράτος, άλλοι καπηλεύονταν γεγονότα και επιζητούσαν κομματικά οφέλη. Και επειδή τα κοινωνικά κινήματα δεν συμπράττουν με την εξουσία αλλά είναι απέναντί της, έτσι είναι απέναντι και στα κόμματα. Για αυτό το λόγο πρέπει από δω και πέρα να ξεκαθαρίζεται από την αρχή ποιος είναι με την κοινωνία και ποιος με το κράτος και την εξουσία. *Εμπρός σύντροφοι, πίσω κομματάρχες-φοιτητοπατέρες-λάτρεις της εξουσίας!!!*

Αντιρρησίας συνέλευσης

ΕΞΩ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Της σύνταξης...

Σάββατο 6 Δεκέμβρη. Μία σφαίρα. Ένα πλήθος. Η κοινωνία. Οι πολίτες. Από την οργή στη ελευθερία. Ο ψίθυρος γίνεται φωνή, το ψέλλισμα κραυγή. Στο δρόμο, στο δρόμο γεννιούνται συνειδήσεις. Το νέο μαθεύεται. Γρήγορα, έτσι όπως το επιβάλλει η εποχή, έτσι όπως βιώνουμε τη ρευστή ζωή μας. Ζωή κλεμμένη ναι, δεύτερη όμως δεν έχει. Όλοι το καταλαβαίναμε εκείνο το βροχερό σάββατο στο περίπτερο στο άλσος. Χαμός, τώρα, τι, πού πάμε, θα μάθουμε, κανείς δεν ξέρει το δρόμο, ας προχωρήσουμε. Ο πυροβολισμός πυροδοτεί μια μπαρουταποθήκη. Από την έκρηξη αυτή αναδεικνύεται το εγώ που τόσα χρόνια ασφυκτιούσε, σχηματίζοντας ένα πολύμορφο και πολύχρωμο *εμείς*, που βαδίζει απειλητικά απέναντι σε ό, τι το περιορίζει. Η νομιμότητα του κράτους σπάει στη συνείδηση της κοινωνίας, η οποία απαιτεί και υπερασπίζεται το δικαίωμα της να παρεκκλίνει από τους κανόνες παραβατικότητας, που της επιβάλλει μια ψευδοδημοκρατία. Πλέον η εξέγερση είναι η μόνη λύση. Οι δρόμοι γεμίζουν. Κόσμος βγαίνει από τα σπίτια, την δουλειά, τα σχολεία, τα στέκια, τα γκέτο, από παντού. Και βγαίνει αποφασισμένος να συγκρουστεί με το κράτος-τιμωρό. Αντιλαμβάνεται ότι οι υποσχέσεις για κοινωνική πρόοδο, οικονομική ευημερία, ελευθερία είναι κάλπικες. Καταλαβαίνει ότι μονίμως κράτος και κεφάλαιο καρπώνονται από την καταπίεση της κοινωνίας και την λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος. Δεν έχει άλλο τρόπο πλέον να αμυνθεί παρά να συγκρουστεί και να συγκρουστεί άμεσα. Το κράτος από την μεριά του, έχοντας χάσει από το οπλοστάσιο του την κοινωνική συναίνεση, χρησιμοποιεί την βίαιη καταστολή και μετατρέπεται έτσι, από κράτος «δικαίου» σε κράτος στρατιωτικής-κατασταλτικής υπεροχής έναντι της κοινωνίας.

Η φλόγα όμως της αμφισβήτησης φούντωσε και έγινε πυρκαγιά, έτοιμη να κάψει το υπάρχον και να θέσει το πρόταγμα για έναν άλλον κόσμο που είναι εφικτός. Έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, αφεντικά και δούλους, που η απόφαση δεν βρίσκεται στα χέρια αστυνόμων, πολιτικών και διευθυντών, των ελίτ και των «ειδικών» αλλά στα χέρια μίας υπεύθυνης κοινωνίας.

Αποφασίσαμε να προχωρήσουμε στην έκδοση που κρατάτε στα χέρια σας αφενός, για να μαζέψουμε θραύσματα και βιώματα από την εξέγερση, αφετέρου γιατί θεωρούμε γιατί πιστεύουμε ότι ο έντυπος, δημόσιος λόγος είναι και αυτός μία μορφή πολιτικής παρέμβασης τόσο για λόγους αντιπληροφόρησης όσο και για να ζωγονήσει την ελεύθερη σκέψη. Όπως το έλεγε και ο Ρήγας Φεραίος «όποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά».

Η έκδοση αυτή αποτελεί αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς της τοπικής συντακτικής ομάδας της μηνιαίας αντιεξουσιαστικής εφημερίδας «Βαβυλωνία» η οποία κυκλοφορεί πανελλαδικά στα περίπτερα κάθε πρώτη Κυριακή του μήνα.

Φιλοδοξία μας είναι να εκδοθεί και άλλο τεύχος, αν το επιτρέψουν βέβαια οι δυνάμεις μας (διαθεσιμότητες, οικονομικά, χρόνοι, διάθεση κλπ.). Όσοι θέλετε να μάθετε περισσότερα για αυτή την προσπάθεια δεν έχετε παρά να επισκεφτείτε το blog μας - http://babyloniaioannina.worlpress.com/ είτε το σάιτ www.babylonia.gr είτε να περάσετε από το Λαβύρινθο στην Άννης Κομνηνής και Ζαλοκώστα γωνία όπου μπορείτε να προμηθευτείτε παλιότερα τεύχη της εφημερίδας. Μπορείτε βεβαίως και να αδιαφορήσετε, αν και ήδη έχετε αρχίζει να διαβάζετε…έχουν αλλάξει πράγματα…

Σάββατο 6 Δεκέμβρη ένας πυροβολισμός πυροδοτεί μια μπαρουταποθήκη. Από την έκρηξη αυτή αναδεικνύεται το εγώ που τόσα χρόνια ασφυκτιούσε, σχηματίζοντας ένα πολύμορφο και πολύχρωμο εμείς, που βαδίζει απειλητικά απέναντι σε ό, τι το περιορίζει. Η νομιμότητα του κράτους σπάει στη συνείδηση της κοινωνίας, η οποία απαιτεί και υπερασπίζεται το δικαίωμα της να παρεκκλίνει από τους κανόνες παραβατικότητας, που της επιβάλει μια ψευδοδημοκρατία και πλέον η εξέγερση είναι η μόνη λύση. Οι δρόμοι γεμίζουν με κόσμο που βγαίνει από τα σπίτια, την δουλειά, τα σχολεία, τα στέκια, τα γκέτο, από παντού. Και βγαίνει αποφασισμένος να συγκρουστεί με το κράτος τιμωρό. Αντιλαμβάνεται, ότι οι υποσχέσεις για κοινωνική πρόοδο και οικονομική ευημερία είναι κάλπικες και ότι μονίμως κράτος και κεφάλαιο καρπώνονται από την καταπίεση της κοινωνίας και την λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος. Δεν έχει άλλο τρόπο πλέον να αμυνθεί παρά να συγκρουστεί και να συγκρουστεί άμεσα. Το κράτος από την μεριά του, έχοντας χάσει από το οπλοστάσιο του την κοινωνική συναίνεση, χρησιμοποιεί την βίαιη καταστολή και μετατρέπεται έτσι, από κράτος «δικαίου» σε κράτος στρατιωτικής-κατασταλτικής υπεροχής έναντι της κοινωνίας.

Το κράτος δολοφονεί. Δεν είναι σύνθημα σε πανό αναρχικών, αλλά ο λόγος των εξεγερμένων. Αυτό που το κράτος παρουσιάζει σαν μεμονωμένο περιστατικό και εξαίρεση, η κοινωνία αντιλαμβάνεται ότι είναι κανόνας. Η οργή ξεσπάει και είναι αδιαπραγμάτευτο πως πρέπει να τελειώνουμε με τους κουμπουροφόρους του ελληνικού κράτους. Αρνούμαστε στο κράτος και τις δυνάμεις καταστολής την δυνατότητα να αποφασίζουν για τη ζωή και την σωματική ακεραιότητα του καθενός, πετώντας στα σκουπίδια κάθε είδους οπλισμό (όπλα, γκλοπς, δακρυγόνα, κ.τ.λ.).

Να αφοπλιστεί η αστυνομία.

Ο πραγματικός ρόλος της αστυνομίας είναι πιο ξεκάθαρος από ποτέ. Είναι ο φρουρός των συμφερόντων του κράτους και του κεφαλαίου που θα τα προστατέψει με οποιοδήποτε τρόπο από όσους αρνούνται να πληρώσουν το τίμημα της καταλήστευσης που διαπράττουν. Είναι σώμα αντικοινωνικό και ως εκ τούτου η κοινωνία αντιστέκεται και απαιτεί την εξάλειψή της.

Άμεση κατάργηση των ΜΑΤ, ΥΜΕΤ και ΟΠΚΕ

Όπως είδαμε και στα Γιάννενα κάνοντας μια σύντομη αναδρομή στο πρόσφατο παρελθόν, στα δυόμιση χρόνια της μόνιμης παρουσίας τους εδώ, είναι ξεκάθαρος ο ρόλος αυτών των σωμάτων. Είναι μπράβοι των ντόπιων αρχών και κεφαλαίου. (Ξενία, πάρκινγκ, φοιτητικά, φυλακές, κατάληψη Πνευματικού Κέντρου - Δημοτικού Ραδιοφώνου κ.α.). Με αποκορύφωμα την περίπτωση του ελληνικού, όπου υπερασπιζόμενοι τα συμφέροντα Πανοζάχου και Πέτσιου (ιδιοκτήτη της spider), 19 διμοιρίες ΜΑΤ επιτέθηκαν υπό την καθοδήγηση του εισαγγελέα Λιούτα στους κατοίκους του χωριού, που αντιστέκονταν στην εγκατάσταση ΧΥΤΑ στην περιοχή τους.

Να φύγουν τα ΜΑΤ από Γιάννενα και ελληνικό

Από το στόχαστρο των εξεγερμένων δεν θα μπορούσε φυσικά να λείπει και το νομικό πλαίσιο, με το οποίο οι δικαστικές αρχές επιβάλλουν τις προσταγές της εξουσίας. Ο περιβόητος νόμος 2928 (τρομονόμος), έχει στόχο να καταπνίξει κάθε φωνή αντίστασης. Είναι το όπλο που κατέχει το κράτος για να στηρίξει νομικά το ρόλο του φόβου σαν μέσο χειραγώγησης και επιβολής της κυρίαρχης ιδεολογίας. Ένα κράτος που στηρίζεται στη βία και σ' ένα ψευδές κοινωνικό προσωπείο, που το νομιμοποίησε ως εγγυητή των ανεξέλεγκτων οικονομικών ελίτ και προστάτη της κοινωνίας έναντι του σκοτεινού "εσωτερικού εχθρού". Του «τρομοκράτη» δηλαδή που πάνω του στήριξε το φόβο σαν το μακρύ χέρι της εξουσίας του, αυτόν τον «τρομοκράτη» που του έδωσε το πρόσωπο όλων όσων αντιστέκονται και ξεκίνησε εναντίον του ένα μανιασμένο πόλεμο σαν άλλος σταυροφόρος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι συλλήψεις 25 ατόμων στην Λάρισα από τους οποίους, οι 17 είναι ανήλικοι μαθητές, οι υπόλοιποι φοιτητές και νέοι μετανάστες. Το βαρύτατο κατηγορητήριο που αποδίδεται στους 19 από αυτούς, βασίζεται στον «τρομονόμο» και αναδεικνύει τον αντικοινωνικό του χαρακτήρα. Όταν όμως ο φόβος σπάει και αποκαλύπτεται αυτή η τόσο μεγάλης έκτασης παρέμβαση της εξουσίας, η ανάγκη για αντίσταση είναι πλέον μονόδρομος. Ούτε δεσμώτες του φόβου ούτε δεσμώτες της φυλακής.

Να καταργηθούν άμεσα όλοι οι τρομονόμοι.

Το κράτος απειλεί με τον πιο βάρβαρο τρόπο του, τη φυλακή. Από τους 273 αγωνιστές που συνελήφθησαν πανελλαδικά, οι 67 είναι προφυλακισμένοι και οι υπόλοιποι έρμαια στα χέρια της δικαιοσύνης. Οι φυλακές έχουν στόχο την φυσική και ηθική εξόντωση των κρατουμένων και πίσω από τον μανδύα του σωφρονισμού και της επανένταξης, κρύβεται η εκδίκηση όσων αμφισβητούν και παραβαίνουν την αστική νομιμότητα. Δεν θα αφήσουμε κανέναν όμηρο στα χέρια του κράτους.

Άμεση απελευθέρωση των προφυλακισθέντων και άμεση απόσυρση των κατηγοριών από όλους τους συλληφθέντες της εξέγερσης του Δεκέμβρη

Η φλόγα όμως της αμφισβήτησης φούντωσε και έγινε πυρκαγιά, έτοιμη να κάψει το υπάρχον και να θέσει το πρόταγμα για έναν άλλον κόσμο που είναι εφικτός. Έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, αφεντικά και δούλους, που η απόφαση δεν βρίσκεται στα χέρια αστυνόμων, πολιτικών και διευθυντών αλλά στα χέρια της κοινωνίας.